Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناول

ناځوانه انجلۍ

لیکوال: سیدادریس سادات

چاپ کال: ۱۴۰۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرجمن الرحيم

د کتاب پېژندنه

نوم .	ناځوانه انجلی (ناول)
ليکوال .	سيدادريس سادات
ترتيب کوونکي .	د سادات کتابتون ټول غړي
ډيزاين .	طيب سکون
چاپ چارې .	شهباز خبرندويه ټولنه
مالي ملاتړ .	سرفراز خان
د ليکوال شماره.	0731363201
چاپ شمير .	۱۰۰۰
د چاپ نوبت .	دوهم
چاپ ځای .	کابل
چاپ کال .	۱۴۰۳

تر دې مخکې ناول امپراتور ناول وو، چې د احمد شاه بابا په ژوند ليکل شوی وو، هغه ناول هم درسره ولولئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

دا ناول دې هغه چاته ډالۍ وي، چې زه يې ليکوال کړم، زه يې شاعر کړم.

ماته يې رڼا راکړه، او پخپله لکه د شمعې ويلې شوه.

زه يې له مايوسۍ څخه راپورته کړم.

مګر پخپله به اوس د دې ليکنې په لوستلو سره ژاړي.

ما او هغه له يو بل سره ښه برابر وو، کاش......

(c) ketabton.com: The Digital Library

سریزه:

شروع کووم، د لوی او سپیڅلي رب په پاکه نامه!

نن د څوارلس سوه دوه کال د نهمې میاشتې شپږم تاریخ دی، د دې ښاره مړه څراغونه تر ډېر وخت وروسته یو ځل بیا روښانه شوي دي.

زه ګرځم خپل کتابونه هرې کتابخانې ته وړم.

ترڅو یې راته یو څوک چاپ کړي، مګر په پنځو کلونو کې داسې څوک پیدا نشو، چې زما کتاب راته چاپ کړي.

په همدې کش مکش کې واټساپ ته مې مسیج راغی ویل یې:

تاسې سادات یاست؟

ما وویل: هو! مهرباني وکړئ.

ویل یې:

تاسې پخپل کتاب د کلیوالې پیغلې آرمان کې دا ذکر کړي دي.

چې تاسې د کتاب د چاپ لپاره مالي ملاتړ ته اړتیا لرئ، ما وویل:

هو وروره!

د دې خبرې اوریدو سره مې ټول مړه آرمانونه چې په وجود کې خنثی شوي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو ځل بیا راپورته شول، دغه هلک زما لیکنې او زما شاعرۍ ته نوی رنګ ورکړ، د سرفراز خان د احسان بدله زه هیڅکله هم نشم ادا کولای بس زموږ د میندو دعاوې تل همداسې خلکو سره دي.

هر چا چې د کتاب ولوست، او ګټه یې ورځینې واخیسته.

بس صرف په بدل کې یې سرفراز خان ته ډیرې دعاوې وکړې.

انشاالله ډیر ژر به د سرفراز خان د ټول ژوند کیسه هم ستاسې و مخې ته کیږدم.

نور نو زه خپلې خبرې نه اوږدوم.

او تاسې ددې جذابې کیسې لوستلو ته رابولم

(c) ketabton.com: The Digital Library

مولوي صاحب اواز وکړ، خدای مو وبښه صفونه برابر کړئ.
پينځې مو رابلۀ وهئ.
موبايلونه مو بند کړی.
مشران مخکې ودرېږئ، کشران وروسته ودرېږئ.
د دې اواز نه وروسته الله اکبر شو.
د جمعې دوه رکعته لمونځ مو امام صاحب پسې وکړ.
نور سنت مو بېل وکړل.
کور ته راغلو په سر مې درد وو، سر مې بالخت ته تکيه کړ.
همداسې ويده شوی وم.
يو وخت مهمان خانه کې چا په بالخت وويشتم.
سر چې مې پورته کړ، ومې ليدل ملګري وو.
تشناب ته ولاړم، اودس مې وکړ او د ماذيګر لمانځه ته ودرېدم.
ملګري لڼو ته ناست وو.
ساعت يې تېر وو، ما خپل لمونځ ادا کړ.
موټر کې وخوځيدو، لاړو درونټې خواته په ننګرهار کې د درونټې د پارک جوانان چکر نو بيا بيل خوند کوي.
د اوبو شراره او بند يې نو بېل کيف کوي.
موږ ځوانان وو د ليرې غره سر ته وختو او د هم هغې ځای نه مو د پارک ننداره شروع کړه.
ځان سره مو خوندور بيسکټ او يو A1 نوشي هم وړې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هر څنګه چې و، خو هغې ځای کې یې نو بیا بیل خوند وکړ.
د شپې تر اتو بجو مو همدلته چکر وواهه.
ورځ تېره شوه، مګر د شپې هم زموږ ګپ شپ نه خلاصېده.
مخکې د طالبانو پوسته وه.
هغوی هم راغلل ساعت یې تیر وو.
په خبرو کې مو د خپل یار حکمت سره لانجه راغله.
حکمت مو سخت پعذاب کړ.
ویل یې:

یاره مکوی زه خفه کیږم!
خو یو دم جګ شو خپل موټر کې کښیناست او غر شو، چې ولاړ.
موږ ورته حیران شؤ، چې په دې شپه اوس موږ په څه کې کورونو ته ځانونه ورسوو.
خو یو طالب راته وویل:

راځئ دلته موږ سره ځای شته شپه به دلته تېره کړئ.
سهار به پخیر بیا ولاړ شئ، موږ ورته ډېر ټینګار وکړ.
چې موږ ځو!

خو ویې نه منله، ویل یې نن به پاتې کیږی.
نن شپه همدلته د طالبانو سره پاتې شو.
موږ خو ماړه هم وو، خو بیا یې هم د خپلې پښتونولۍ له مخې شړومبې، وچه ډوډۍ او لګ څه لوبیا راوړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورسره مو ښه په نره ډوډۍ وخوړله.
د خوب وخت شو.
ټول ملګري ویده شول خو زه یو د اسلامی امارت عسکر ته سوچ وړی وم.
ډیر اندیښمن راته ښکاریده.
د پوستې مشر هم همدا وو خو موږ ته یې هغه بل ملګري بلنه راکړې وه.
زه د دې طالب جان خواته ورغلم.
د شپې یولس بجې وې، سپوږمی ځوارلسمې ته رسیدلې وه.
د درونټې اوبو ښه په شدت سره د پاکستان پر لور منډې وهلې.
په دې ورځو کې د درونټې سیند هم ښه په مسته کې و، داسې ښکاریده لکه مسته پیغله چې په پسرلي کې د خوشحالۍ نڅا کوي.
په ننګرهار کې یخني نوې نوې شروع شوې وه.
خو بیا داسې په لوړ او د سیند د پاسه ځای کې یخني هم ځان ته څه ویل!
په غرونو کې لیرې به یوه نیمه انګیزه د مارغانو اوریدل کیده، نور د شپې خاموشي خوره وه.
ما له طالب جان څخه پوښتنه وکړه.
قاري صاحب محترم:
ډیر اندیښمن راته ښکارې خیر خو دی کنه.
داسې خندا یې وکړه لکه څوک چې یې پرې په زوره کوي.
راته کړه یې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خیر ژوند خو د هغو خلکو لپاره پیدا شوی، چی مینه یې نه وي کړي.
مینه خو زما په ټولنه کې هیڅوک هم نه مني.
بیا زما په ژوند کې خو یې بیخي څوک نه مني که تاسی مینه وکړئ، بیاهم یوه خبره ستاسی د ښاریانو نور څوک دي.
بس چې مور اوپلار درسره راضي شو.
نور د چا غمه هم نکوئ.
خو که زموږ ژوند ته راشئ.
بیا پوهیږې چې نفر یو وې، خو واک به یې د ټول کلي سره وي.
که چیرې په کلي کې درسره د یوه تن هم خوښه نه وي.
ته خپل هدف ته رسیدلای نشې.
ته ووایه ځوانه!

ما کې د څه کمی دی؟
ماورته وویل: قیصه راته وکه څه درپیښ شوي دي؟
خپل ملګري ته یې غږ وکړ.
هلکه نعیم الله یو دوه پیالې چای راوړه لږ څه چڼیې او کشمش هم ورسره راوړه.
هر څه یې ورته راوړل، طالب جان قیصه داسې شروع کړه.
زما ملګرو ته هم خوب نه ورته، مګر هغوی د قیصې د اوریدلو شوق نه درلود، ځکه یې ځانونه په خوب ووهل.
د طالب نور عسکر هم ویده شول، یو عسکر خو لا ماته وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

وراره:

سبحان لالا به دې دماغ وخوري، خو په قیصه به یې پوه نشې.
ټول خپلو ځایونو کې پریوتل طالب جان وویل:

زه د چپرهار یم.
هر کله چې زه د اوو کالو شوم زما یاد دي پلار مې بوتلم مکتب کې یې واچولم.
دې سره نو صدیق د کمپلې نه سر راوباسه.
د قوماندان سبحان کیسې ته یې غوږ ونیوه.
همداسې یوڅو طالبان هم ورته متوجه شول چې اوس څه وایي.
ویل یې:

مکتب کې به درسونو کې زیات لایقه وم.
د چپرهار په دولتي لیسه کې وم.
په اول کال مکتب کې اول نمره راغلم.
زما په یاد دي، خدای دې زما بابا سره ښه وکړي.
ماته یې زما د اول نمره ګۍ په انعام کې بایسیکل واخیست.
زه ورته ډیر خوشحاله وم.
او هره ورځ به مې بیرون چلاوه، د کلي او کوڅو جنکیانو به راته تر سترګو لاندې لاندې راکتل.
خو چې ما به سترګې ورواړولی، نو ځان به یې په بل څه مشغول کړ.
دا مهال نو د ټولې پوستې عسکرو د قوماندان سبحان کیسې ته غوږ نیولی وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

او سر ته یې لاس تکیه کړی و.
قومندان د چای له پیالې غړپ هوار تیر کړ.
بیا یې وویل : دې چای کې خو بوره هم نشته، یاره نعیمه زر کوه بوره راوړه.
روښان ورته وویل:

ښه قومندان صاحب کیسه کوه.
قومندان وویل:

تر دې وروسته به زه مکتب ته په بایسکل تلم.
یوه ورځ مکتب نه راروان وم.
یو هلک روان وو لمر یې مخ باندې د تندې خوله راماته کړې وه.
ماچې وکوت، صنفي ابراهیم وو.
ما ورته وویل:

ابراهیمه سایکل ته وخیژه، چې په منډه دې پخیر ورسوم.
ویل یې نه یاره زه خپله ځم.
خو ما په زور سایکل ته اوچت کړ.
او تر خپل کوره مې ورساوه.
هغه ابراهیم د همغې ورځې نه وروسته زما ملګری شو.
او تر اوسه زما ملګری دی،او زما هر راز ورسره شریک دی.
هغه ابراهیم اوس فل حال لپاره دلته موجود دی، لاس یې تاو کړ ټولو باندې
یې وګرځاوه، چپ لاس ته یې په تور ابراهیم ودراوه.
ویل یې هغه ابراهیم دغه دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

او ان شالله ابراهیم به زما تر مرګه پورې یار وي.

صدیق ورته وویل:

خا قومندان صاحب نو دې سره تا کومک کړی وو! نوره قیصه کوه....

***

ویل یې:

د مکتب وختونه ډیر خوندور ول.

دومره خوندور وو، چې خوند یې تراوسه هم زما په خوله کې شته!

د مکتب نه وروسته دفلافل برګر خوړلو بیا بیله مزه درلوده.

دا د مینې او د خوند نه ډکه دوره ډیره ژرختمه شوه.

زه د دولسم نه اول نمره فارغ شوم.

ډیر ژر مو کانکور ته داخله وکړه.

د کانکور امتحان کې مې ټوله د مختلفو ولایتونو انجینري انتخاب کړه.

دا کال مې ښه خواري کړې وه.

تر څو په کانکور کې ننګرهار ته کامیاب شم.

خو د قدرت چې څه خوښه وي هماغسې کوي، زه پنجشیر کې انجینرۍ ته کامیاب شوم.

خو زما خوښ نه وو، زما غټ ارمان دا وو چې زه ننګرهار پوهنتون کې درس

(c) ketabton.com: The Digital Library

ووایم.

خو دا ارمان مې پوره نشو.

هغه شاعر څه ښه وايي چې:

دا دنیا نیمګړې پاتې له ارمانه ده !

پاتې له بادشاه او د ګدا نه ده.!

په پنجشیر کې مې غوښتل یو اطاق کرایه کړم، خو ډیره کرایه یې غوښتله.

د یو محصل لپاره لږې پیسې هم ډیرې وي، خیر څه بندوبس مې یې وکړ.

په لومړۍ ورځ پوهنتون کې استاذ ډیر خوندور درس ورکړ، په درس کې یې نوي نوي مضامین ځای پر ځای کړي وو.

زه ډیر خوشحاله شوم، شکر چې دومره تکړه استاذ لرم، استاذ ټول درس ورکړ.

ما په اخر کې ګوته وچته کړه ،پوښتنه مې له استاذ څخه وکړه؟

استاذ جانه:

موږ سیول انجنیري او د بریښنا انجنیري لرو ،که د دې دواړو تر منځ توپیر راته په ګوته کړئ؟

زه کښېناستم.

استاذ اخر صف کې یوه انجلۍ پاڅوله.

ورته یې وویل:

د سبحان د پوښتنې ځواب تاسې ورکړی، استاذ آرام پر خپله څوکۍ کښېناست.

انجلۍ بغیر له وارخطایی نه پیل وکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د برېښنا انجینري د برېښنايي سامان الاتو څخه بحث کوي.
او سیول انجنیري د تعمیراتو او لویو لویو بلډګونو جوړونکي ته وايي.
استاذ وویل:

ډېر ښه کښینۍ.
په اخر کې یې یوځل لپاره بیا خپل او د پوهنتون قوانین تېر کړل.
او ولاړ.
زما فکر څواب ورکوونکي انجلۍ ته شو.

هغې پوهنتون کې هم یو ناول راخیستی وو او مطالعه کاوه یې، زړه مې غوښتل خواته یې ورشم.
اونور هم ورڅخه څه وپوښتم.
خو خپل ننګرهاري غرور راته اجازه رانکړه، هر کله چې پوهنتون رخصت شو.
زه خپل اطاق ته روان شوم، د اطاقونو اپارتمان لږ څه د پوهنتون نه لیرې خاموشه ساحه کې وو.
صرف د اپارتمان چوکیدار وو، نور د اپارتمان مخې ته هیڅوک هم نه وو.
زه چې پورته راوختلم خپلې خونې ته یو دم چا لاس را وچاوه، د لاس نه یې ونیوم.
ما چې وکتل هماغه انجلۍ وه، چې پوهنتون کې یې استاذ ته ځواب ورکړی وو.
داسې راته وبریښیده لکه یو ورک څیز چې مې پیدا کړی وي.
ویل یې فکر کوم، ته ننګرهاری یې او فارسي نه درځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښتو کې به یې درته ووایم.
تاسې چې پوهنتون نه را وتلۍ، دغه قلم له تاسې ولوید.
ما تاسې پسې ډیر تېز وځغاستل.
خو ګېر مې نکړې شکر چې اوس ودریدې، هن دا قلم واخله او زه ځم.
انجلۍ روانه شوه.
ماورته وویل:صبر وکه موټر به درته ونیسم.
ویل یې نه کور مو لنډ دی، مننه.
انجلۍ لاړه خو په ما شپه او ورځ حرام شول د زړه درزا مې ثانیه په ثانیه زیاتېدله.
تلویزیون مې ځان ته چالان کړ.
خو تبې ونیوم.
په بړستن کې مې ځان ونغاړه.
سمه لړزه راباندې لګیدلې وه.
په سبا پوهنتون ته نه ولاړم.
استاذ زنګ را ووهه، ویل یې سبحانه وراره نن نه وی راغلی خیریت خو وو کنه.
ما ورته وویل:
استاذ جانه! خیر و خیریت وو، خو بس لږ څه مریض وم.
ان شا الله که درب العزت خوښه وه سبا به درشم.
ویل یې سمه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای دې ورسره ښه وکړي په دې ورځ مې ټول صنفیان پوښتنې ته راغلل.

خو ښه دا وه چې هغه انجلۍ ورسره نه وه راغلې، د چا له امله چې زه دې حالت ته راغلی وم.

ځکه که هغه راغلې وای ،زما درد دوه چنده کیده.

خو بس ښه وو، سهار کې رک روغ شوم، خپل پوهنتون ته راغلم.

د پنجشیر پوهنتون نو بیا بل ډول ښکلا لري.

د هغې ځای د ښکلا انځورول، د غټو غټو لیکوالانو د وس کار ندی زه خو یو عادي طالب عسکر یم.

طالب جان غږ کړ:

نعیمه چای پیاله بیا تشه شوه.

را ډکه یې کړه.

او ته قدوسه ووځه بیرون احوال واخله بیرته راشه.

قدوس وواته او نعیم قومندان ته پیاله ډکه کړه.

شپه ښه پخې ته رسیدلې وه خو په پوسته کې داسې څوک نه و، چې د سبحان قومندان کیسه دې په نیمه کې پریږدي او لکه د یوې ښکلې سندرې پشان یې اوریدلو ته تږي وو......

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

قومندان بیا پیل وکړ:

په سبا چې پوهنتون ته ولاړم،نو استاذ راته وویل:

سبحان تو بیا د قطار اول بشین.

ویل یې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته اول صف کې کښېنه.

نن هغه ځواب ورکوونکې انجلۍ هم په لومړي صف کې ناسته وه.

زه نه پوهیږم.

خو غوښتل مې د هغې انجلۍ په نوم پوه شم.

د پوهنتون لومړۍ ورځې وې حاضري هم جوړه شوې نه وه.

تر څو حاضرۍ کې يې نوم واورم، خو د دې انجلۍ په نوم پوهېدل زما لپاره زيات ضروري وو.

د همدې لپاره مې کتابچه راوخيسته د صنف نه بهر ووتم.

دوه دقيقې وروسته راغلم.

دروازه مې بنده کړه صنفيانو ته مې وويل:

بشنو!

استاذ به مه گفت که نام همصنفایت نوشته کو.

مه نام شما را نوشته میکنم.

اوس نو ما بله لاره نلرله، تر څو د هغې انجلۍ په نوم پوه شم.

ځکه مې د ټولو صنفيانو په نومونو ليکلو شروع وکړه.

د يو څو نومونه مې وليکل.

دا وو، چې د ځواب ورکوونکي انجلۍ وار راغی.

سر مې ټيټ واچاوه او د قلم په خوزولو سره مې ورنه وپوښتل:

ببخشيد خاله اسم شما چيست.

زه په فارسي نه پوهيدم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځکه مې د دختر پر ځای ورته خاله وويل:
جينی نو ځمکه او آسمان پر سر واخيستل.
ويل يې:

مه برت خاله معلوم ميشم.
تو چی رقم اي فكر كردي، كه به مه خاله بگويی.
ما ورته ډير عذر وکړ.
ښنه مې ورځينې وغوښتله.
خو ويې نه منله.
د انجلۍ شور او غوغا تر ادارې ورسيده او لږ وخت کې مدير صنف ته راغی.

ټول صنف کې غلي کښېناستو، خو په ما رڼا ورځ تکه توره شپه شوه.
ځکه که اوس راته ووايې، چی تاته چا ويلي دي چی نومونه وليکه؟
نو زه خو ورته ځواب نلرم، مدير راته همدا خبره وهم کړه.
ما نو د هوښيارۍ نه کار واخيست، دا مهال مو د ديني برخې استاذ په صنف کې نه وو.
ما ورته وويل: به ما استاذ حلال گفت كه نام همصنفايت نوشته كن.
د رَوِيې نه مې معلوميدم، چی وارخطا وم.
او غلطي را څخه شوي وه، ځواب ورکوونکې انجلۍ راباندې پوهه شوه.
مدير ورته وويل:

برو به استاذ حلال صدا كو.
ځواب ورکوونکې انجلۍ ورته وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

خیر مدیر صاحب!

مه کتش بودم که اساذ هلال برش گفت، که نام همصنفایش نوشته کن.
امکان داره که اشتبا شده باشد.
مدیر ولاړ انجلۍ راته وویل:

زر کوه هله نو نومونه ولیکه، ما ورته وویل:

خا نوم دې ووایه؟
ویل یی:

زما نوم یلدا دی.
او د پلار نوم یې حاجي شیرین وو.
بس مجبوري وه، د ټول صنف نومونه مې ولیکل.
هغه کتابچه راسره اوس هم په کور کې ده.
او چې هر وخت د هر صنفي نوم گورم نو یو مې هم له یاده نه وځي.
رخصت شو، د یلدا یوه ملگري چې بیرون راووته ماته یې اواز وکړ.
سبحان وروره واوره!
ویل یې:
د صنفیانو مخکې مې درنه پوښتنه نشوه کولای.
خو اوس به یې درنه وپوښتم.
تا ولې نن بې پرسانه د صنفیانو نومونه لیکل؟
په تا خو ټول صنف شکي شوی دی، دا وخت نو د غرمې دولس بجې وې.
د پنجشیر یخه هوا د لمر گرمي جذبوله، خو پوره نه لږ لږ یې زموږ د بدن

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوستکي هم سوځول.
نری باد وو، زما په سترګو چشمې او په سر مې د ځوانی غرور پروت وو.
چشمې مې لیرې کړې، انجلی ته مې په تریخ انداز وویل:

زه چې څه کووم هیڅوک هم حق نلري، چې له ما څخه د هغې په اړه پوښتنه وکړي.
خپله مور هم نه!
نو ته بیا لا څوک یی؟

ویل یې:

زه د یلدا ملګري یم.
او ستا په مقصد مې پوره سر خلاصیږي.
او زه ستا سره د مرستې لپاره راغلي وم.
خو څه ته چې یې نه غواړې زه لاړم.
لاس نه مې ونیوله.
په حیرانی مې ورته وویل:

څه ته د یلدا ملګري یې؟
خیر دی خورجانې، له ماسره مرسته وکړه.
زه بیخي یوازې یم.
ویل یې پوهیږم او مرسته درسره ځکه کوم، چې ته زموږ ننګرهاری یې.
ما ورته وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښه اوس چل راوښایه څه وکم، تر څو د یلدا زړه لاس ته راوړم.

ویل یې:

ښه ته اول راته دا ووایه زما نوم درته یاد دی؟

ما ورته وویل: نه

ویل یې:

وئ، لږ مخکې دې زما نوم ولیکه کنه.

ما ورته وویل:

هېر مې شو، بیا یې ووایه!

ویل یې:

د یلدا نوم دې څنګه ندی هیر شوی؟

ورته ومې وویل:

بس هغه خو هغه ده.

ویل یې:

نه ته باید له هغې مخکې زما نوم یاد کړې ته باید د یلدا په فکر کې بیخي نشې.

اوباید هغه عادي وګڼې، واقعا یلدا همداسې هلکان خوښوي.

که چیرې ته ورپسې کلک شوې، نو ډیر ژر بدې پریږدي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

او داسې ډېر هلکان یلدا پرېښي دي، سمه ده.
ما ورته وویل: سمه ده
ویل یې:
یلدا ستا طرفته لګه څه مایله شوې او وروسته به نوره هم درته نږدې شي.
ته کار په مه لره.
اوصرف صنف کې استاذ نه پوښتنې ډېرې کوه ،او د درس په باره کې نوي نوي مطالب راوړه.
اوخپل درس په یادو زده کوه.
مطلب دومره خواري وکړه چې ته د یلدا خوښ شې، نه پوهیږم د دې انجلۍ څه مطلب و.
خو ماسره یې پوره پوره کومک وکړ، حمزه پښتنه وکړه؟
قومندان صاحب!
د دې انجلۍ پته بیا ونه لګیده، چې څه مطلب یې و.
ټولو ورباندې غږ وکړ، یاره حمزه قومندان صاحب کیسې ته پرېږده.
دې موضوع ته به هم راشي.
سبحان قومندان ورته وویل:
راځم ستا پوښتنې ته وراره ته د ډول نه مخکې مه ګډیږه(!)

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

وخت تیریده یوه ورځ استاذ پاڅولم، پدغه ورځ رانه استاذ ډیره سخته پوښتنه وکړه.
ما ټول کتاب کې دا پوښتنه نه وه لیدلې، داسې ورځې هم راتللې چې ټول صنف ته به د یو سوال ځواب نه ورته، خو ماته به یې ځواب راته، خو داسې ورځ کله نه وه راغلي چې زه د بې جوابه پاتې شم.
دا مې لومړۍ ورځ وه چې بې ځوابه وم، سخته غوصه راغله.
په دې ورځ مې طبیت بیخي خراب وو.
استاذ وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه درته درس وایم تاسې یې نوټ کړی ،ټولو نوټ کړ ماته غوصه راغلې وه.
سر مې ټیټ اچولی وو، هر کله چیغ استاذ دصنف نه ووت.
یلدا راغله خواته مې کښېناسته.
ویل یې : زه پوهیږم ته ډیره خوارې کوې.
خو خیر یوه نیمه ورځ داسې راځي چې خپل ځان کمزوری احساس کړې.
ته دې خپلې خوارۍ ته ادامه ورکړه.
د همدې ورځې وروسته مو سره خبرې ازادې شوې.
هره ورځ به مو سره خبرې کولې او خوشحال وو، د رخصت نه وروسته به یو ځای په لاره تلو.
ښه خبره خو داوه، چې زه به یې تر خپل اطاقه ورسولم او دابه په خوندوره موسکا د لاس په خوځولو سره راځخه پنا کېده.
د پنجشېر هر بوټي، هر غر او هرې ونی سره مې د یلدا له خاطره مینه پیدا شوه.
یخې هوا به راته تل یلدا رایادوله.
ځکه چې کوم ځای کې چې پوهنتون دی، د هغې ځای هوا ډیره یخه ده.
زما لیدنه به په ورځ کې یوځل ضرور د یلدا سره کېده.
پوره یوه میاشت مې د ژوند نه دومره خوند واخیست، چې په دا دومره عمر کې مې اخیستی نه وو.
خو فکس څلور میاشتې د پوهنتون تیرې شوې، چې د کور نه زنګ راغی.
اوکی مې کړ، مور مې وه.
ویل یې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

سبحانه زویه!

ته خو چې پوهنتون ته تللی یې زموږ بیخي پوښتنه نکوې.
دا ولې لکه چې په دومره لنډ تګ سره رانه پردی شوې؟
ما ورته وویل:

نه مورې خدای دې نکړي.
پدې ورځ مې د کورنۍ ټولو غړو سره په موبایل خبرې وکړې.
پلار سره مې هم ډیرې خبرې وکړې.
په اخیر کې راته مور وویل:

بچیه!

موږ خو پلان نیولی راروانه نه، بلې شنبې ته دې انشالله د تره واده دی.
او ته همدې راتلونکي هفتې ته د پوهنتون نه رخصت واخله او راشه.
ما ورته د ښه نه بغیر بل جواب نه لاره، ځکه مې ورته ښه وکړل.
خو خفه پدې وم، چې بغیر د یلدا نه به دا دومره وخت څنګه تېروم.
پوره دوه هفتې دي او څنګه به یلدا ته وایم، چې زه د دوه هفتو لپاره ننګرهار ته ځم.
زما ارمان خو دا وو، چې د ننګرهار پوهنتون کې درس ووایم.
خو اوس را باندې د پنجشېر پوهنتون د خپله ځانه هم زیات ګران وو.
د دې ورځې په سبا مې پوهنتون کې اجازه واخیسته، یلدا چې وکتم یو ناڅاپه یې تر سترګو اوښکې و څڅیدې، ژر ژر یې اوښکې پاکې کړې.
ویل یې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته چې ځې، دلته يوازې ژوند کول خو زما لپاره بسيار مشکل هست.
ما ورته وويل:

دوه هفتې دي ان شالله ژر راځم.
ويل يې:

زه ستا نه بغير ژوند نشم کولای.
ما ورته وويل: زه هم
ويل يې :سمه ده ولاړ شه خو نن نه سبا به ځې.
ما ورته وويل:

مورجانې راته ويلي، چې همدا نن راشه خو نه يې منله.
سبا راپسې اطاق ته راغله.
لږ څه چپس او جوش کړې هگۍ يې پخې کړې وې.
ما ورته وويل:

دېته څه ضرورت وو، ويل يې:

لاره ډېره اوږده ده.
که وږی شوې نو دابه بيا وخورې.
او دا هم واخله پنځوس زره افغانۍ د لارې خرچه او په واده کې چاته ځان کم
را نه ولې.
زه پوهيږم زموږ پشان محصلين تل د پيسو له لحاظه خراب وي.
او هميش يې بل ته لاس نيولی وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو ته به تر هغې بل ته لاس نه نیسی تر څو چې زه ژوندۍ یم.
ما ورته وویل:

نه زه دا پیسې نه اخلم.
هر څه کوای شم.
خو دومره بې غیرته هم نه یم.
ویل یې خیر دی مکوه، زه دا نشم زغملای چې ته دې د چا مخې ته کم راشې.
ځکه دا پیسې درکووم.
ما ورته وویل:

ګوره یلدا ما درته وویل کنه.
زه بیا دا نشم زغملای چې ستا د لاس نه پیسې واخلم.
شکر ماسره شته.
بس ډیر په زورو یې راکړې.
که واقعیت خبره وکم.
پیسو ته زما هم حاجت وو، ځکه چې یو ځوان سړی د زهرو څکل غواړي،
خو دانه غواړي چې د خپلو مشرانو نه پیسې وغواړي.
دا نو نه پوهیږم چې ښه عادت ورته ووایم، یا بد خو عموماً ټولو ځوانانو کې دا عادت شته او اکثر والدین هم د بچي په قیصه کې نه وي، حتیٰ تر دې چې ددې پوښتنه یې هم نکوي، چې دا زوی مې روغ دی که ناروغ.
زه د ننګرهار په لور رهي شوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې پوهنتون ته راغلی وم، بس سیده به پوهنتون ته تلم او بیرته به اطاق ته راتلم.

نور بهر حالت مې لیدلی نه و او نه هم یلدا چاته پریښودم.

خو چې لږ څه مو موټر مخکې ولاړ.

دا مازدیگر وخت شو.

بس ډریور وویل:

راځی ورونو همدلته لمونځونه وکړو، بیا به پخیر ځو.

د موټر نه ښکته شوم ،دا ځای هم چک پینټ وو او هم جماعت!

په چک پینټ کې یو تک تور پنجشیری ناست وو.

پکول یې کوږ په سر ایښی وو ،توره ټوپکه یې غاړې ته اچولې وه.

ما ورته وویل:

ورور جانه دا د اودسونو ځای چیرې دی؟

برگ برگ یې راوکتل یو دم یی چغه کړه.

برو گم شو سگ، مه کت گل ببو گپ نمیزنم.

عسکر ته زیر شوم.

یو څو لحظې مې فکر وکړ.

توبه خدایه!

دا څه رقم بد اخلاق خلک دي.

دا وخت راته یو نفر په ولي (مټ) لاس کېښود.

ویل یې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولاړ به شی هاغه د منارو خوا کې چینه روانه ده، هملته اودس کولای شی.

لاړم د اودس ځای ته خپل اودس او لمونځ می ادا کړ.

خدای نه مې دعا وغوښته، تر څو سفر مو بې خطره شي.

یو ځل بیا موټر ته وختو، سور پلنګوچ کې ناست وم.

داسې مازیګري وخت وو.

د برق لینونه لکه د مار پځیر په غرونو کی تېر شوي وو.

کوم نفر چې راته د اودس ځای ښودلی وو، هماغه نفر مې دا ځل خواکې کښېناست.

ما ورځینې پوښتنه وکړه.

کاکا جانه!

داګل ببو چاته وایي؟

او ددې ځای دا عسکر ولې دومره بداخلاقه دي؟

ویل یې:

لکه چې مخکې دې د دې پنجشیریانو بد اخلاقي د پښتنو سره لیدلې نه وه؟

ما ورته وویل:

نه!

ویل یې:

دوی هر وخت همداسې بد اخلاقي کوي.

بیا مې وپوښتل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا ګل ببو يې چاته ويل.

ويل يې:

دوی ګلببو ګلبدين حکمتيار ته وايي او دوی ټول پښتانه د ګلبدين غړي بولي.

دا پخواني وخت و، اوسني پنجشيريان پوهيږي، چې هر پښتون د ګلبدين غړی نه دی.

او هيڅ ډول کينه ورسره زړه کې نه ساتي.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

دې سړي راته خبره شروع کړه ويل يې:

دا پنجشيريان ندي؟

دا ټول د سقاو له اولادې څخه دي.

سقاو به يې هغه چاته ويل چې د پسه، غوا او همداسې نورو مالونو پوستکي به يې جوړ کړي وو.

او ښار کې به يې پدې پوستکو کې اوبه ګرځولې هر کور او هرې سقاوې والا به ترې اوبه اخيستې.

زياتر به ترې د سقاوو والا اوبه اخيستې.

نو ځکه يې دوی ته سقاو ويل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غازي امان الله خان هم سقاویانو له وطن څخه شړلی وو.
که چیرې تاسې د بغدادي پیر ناول لوستی وي، نو بچه سقاو به مو ښه په رسمیاتو پیژندلی وي.
ډیر لږ وخت کې کابل ته راورسیدؤ.
موټر مو ښه په شدت کې روان وو، کابل کې بې حجابي وه، اکثر انجونو به حجاب نه کاوه.
زه هم ځوان وم.
یو ځای کې مې په یو انجلۍ سترګې ولګیدې، نیغ یې همدا ماته کتل، ما چې وروکتل زما اوس هم یادیږي.
موټر مو راه بندۍ کې بند شو زما او د انجلۍ سترګو په سترګو کیدل.
ټول خلک حیران کړ.
زیاتي نورو موټرونو کې هم خلکو ولیدؤ.
جینۍ روانه وه، د ناز واړه واړه قدمونه یې اخیستل، خپل د تګ هنر یې هر سړي ته خوده.

زلمیانو ته بیا دا مزل ډیر خوند ورکوي، چې یو دم یې پښه په تیږه کې ونښتله، او خطر ناک درز یې وخوړ.(!)

(!) دغه علامه د خندا معنا ورکوي.
زما د ژوند تر ټولو جالبه خاطره هم همدغه وه. ههههه
موټر مو د کابل نه راووت، د ماهیپر په ګړنګ په کلار کلار لاندې راکوز شو.
همداسې د تنګي غرونه یې هم شاته پریښودل او ډیر ژر د لغمان ولایت ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

داخل شو.

همداسې درونټه او ورپسې ننګرهار شو.

کور ته خدای پخیر راورسولم.

دلته مې ځان لپاره ښکلی واسکټ او نوي جامې سره د ګران بیو بوټانو واخیستل.

لاړم سقاوی ته ځان مې د واده لپاره ښه برابر کړ، سقاوې نه چې راوتم.

ویل یې پنځه سوه روپۍ شوې.

ههههه ورته هیران شوم، خو بس ور مې کړې.

کور کې مو محفل شروع وو، زموږ د کور دستور داسې وو:

چې پوره شپږ یا اووه ورځې مخکې نه به خلک راغلي وو.

او کور کې به مو ډیکونه لګېدلي وو، دا شپه نو زموږ خپلوانو ښه نڅا وکړه.

کور کې د کور انجونو هم ښه زړونه یخ کړل.

ما تر هغې وخته نه مدرسه لیدلي وه او نه جماعت بس د ګمراهۍ په ژوند کې اخته وم.

زما زړه رانه پنجشیر کې پاتې وو.

چې کله به وي، پنجشیر ته ولاړ شم، او د خپلې یلدا سره یو ځای شم.

دوه هفتې په کور کې را باندې د دوو کالو نه هم زیاتې شوې.

خو شکر تیرې شوې.

له ډیر ځنډ وروسته پوهنتون ته روان شوم.

هر څومره چې به لاره تېرېده زما زړه به تخنیده، ځکه چې یو ځل بیا د یلدا وخواته ورتلم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوندور خوندور فکرونه مې ذهن ته راتلل، او د ډېر انتظار وروسته یو ځل بیا پوهنتون ته ورسېدم.

تر ټولو اول خپل اطاق ته ولاړم، ماته د یلدا دوي کور معلوم وو.

خو ورتللای ځکه نشوم، چې د یلدا مور او پلار به راباندې خبر شي.

دا ورځ مې هم همداسې تېره کړه، په سبا چې پوهنتون ته ولاړم، یلدا پوهنتون کې هم نه وه.

ډېر زیات ورته اندیښمن شوم، ما ویل خدای ناخواسته څه ورته پېښ شوي نه وي.

دوهمه ورځ هم د یلدا څخه په جدایي کې تېره شوه.

په دریمه ورځ یلدا پوهنتون ته راغله، خو حالت یې بل ډول وو.

ماته یې بیخي نه کتل او زما په لیدو یې هیڅ خوشحالي څرګنده نکړه.

هرکله چې پوهنتون رخصت شو.

یلدا ډېره تېزه د خپل کور په لور روانه وه.

ما یې لاس ونیو ورته مې وویل: یلدا زه سبحان راغلی یم.

شکر چې ومې لیدلې.

ستا د دیدن په انتظار کې خو په ما باندې دوه هفتې دوه کاله شوې.

او ته زما په لیدو هیڅ خوشحاله نه شوې.

ویل یې: ګوره سبحانه نن زه لږ څه ناجوړه یم.

سبا پخیر خبرې کوو.

نوره روانه شوه زه هم ورپسې ورغلم.

ورته ومې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې نا جوړه یې راځه زه به دې روغتون ته بوځم کنه.
ویل یې نا!

زه خپله ځم.
اوس لپاره تاته ښه وخت غواړم.
لاس یې راته ونیو.
ما چې د یلدا نوی کرکټر ولید.
دومره مې تری زړه تور شو چې مخ مې ورځینې واړاوه.
او ورته ومې ویل: نور غواړم چې د یوې نوې یلدا سره خدای پامانی وکړم.
اونه هم زه د یلدا سره کومه اړیکه لرم.
زه په پخوانۍ یلدا مین یم او زه پخپل خدای پوره یقین لرم، چې هماغه ذات به ماته زما پخوانۍ یلدا را کوي.
داخبره مې ورته وکړه، او د اوښکو نه په ډکو سترګو لدې ځایه ولاړم.
ما یلدا په سمه معنا هیروله، خو نه هیرېده ځکه نو یوه ورځ یوه روغتون ته لاړم
.

ډاکټر ته مې خپله قیصه وکړه.
ورته مې وویل : چې دغه مشکل دی او ته راسره مرسته وکړه.
زه غواړم هغه انجلۍ هېره کم.
خو د هغې انجلۍ هیرول نشم کولای.
ویل یې: ته به داسې وکړې چې خپل پوهنتون به بدل کړې او د دې ځای نه لیرې ولاړ شه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما هم دې خبرې ته خيال نه و، چې پوښتنه مې وکړه.
خلکو ويل:

چې تبديلي کيږي او ته کولاى شې، چې ننګرهار پوهنتون ته هم ځان تبديل کړې.
نو ځکه مې عريضه وليکله تر څو تبديل شم.
د تبديلۍ ټولې چارې مې ډېرې ښې سرته ورسيدلې.
او زه يې ننګرهار ته تبديل کړم، سخته وه خو کاکا مې دولت کې وظيفه لرله.
هغې ډېر کار راته وکړ.
هر کله چې له پنجشېره تلم، نو بيک مې واخيست بيرون راووتم، ګورم.
د اپارتمان مخې ته مريم ولاړه ده.
مريم هغه انجلۍ وه چې لومړۍ يې ماته د يلدا خبره کړې وه.
ما چې وليده ورته حيران شوم.
بيک مې کيښود، نرۍ موسکا مې ورته وکړه.
ورته ومې ويل: ووايه يو ځل خو دې په يلدا راته زړه وڅيره اوس غواړې څه ووايې.
ويل يې:

ځې خو هسې هم ځې.
خو نن به درته يوه خبره وکړم، ما ورته وويل:

وايه کنه.
ويل يې دلته نه کيږي، راځه چې هوټل ته ننوځو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هوټل ته ورغلو او د ښيښې د دروازې خواته په چوکۍ کې کښيناستو.
د تروو کبانو او تريخ کباب اډر مو ورکړ، شنې چای يې هم ورسره راوړې.
په کبانو مو نارنج وزبيخه.
بيا مې ورته وويل: ښه مريم اوس ووايه تا څه ويل؟
ويل يې خبر يې؟

يلدا اوس د بل هلک سره په فورنر کې ګرځي، هغه اوس ستا په رقم غريب ځوان باندې څه کوي.
ما ورته وويل: ګوره مريم دروغ مه وايه يلدا بغير له ما څخه د هيچا سره هم مينه نشي کولای.
ويل يې:

ښه څه، چې باور نکوی.
سبا سهار لس بجې د لوړ غر خواته راشه او ويې ګوره.
ما ورته وويل:

سمه ده.
چې دا خبره ده يوه ورځ بله هم تيروم...

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

ویل یې:

ښه څه، چې باور نکوې، سبا سهار لس بجې د لوړ غره وخواته راشه او ویې گوره.

ما ورته وویل:

سمه ده.

چې دا خبره ده، یوه ورځ بله هم تېروم.

دا ورځ هم په ډېره سختۍ مازیگر او بیا شپه شوه.

پخول مې د لاسه نه کیدل بهر ووتمه، تر څو د خوراک لپاره یو څه واخلم.

او ځان د لوړې څخه پرې خلاص کم، د شپې اته بجې وې هر څه بند وو.

څکه نو بازار ته ورپسې روان شوم، تر بازاره ډېره لاره وه د سرک په پیاده رو روان وم.

ما ویل زه که چیرې کوم موټر تېریده لاس به ورته ونیسم، بازار ته به مې بوځي، پدې سرک کې فکرونو په مخه کړم.

د خزان پاڼې یخ باد د ونې د څانگو څخه یوه یوه لاندې راغورځوله.

نور د هیڅ آواز نه وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

صرف له لیرې ځایه د سپو غپا راتله، لاره ډېره خطرناکه معلومېده.
یو څه مزل مې وکړ، د لږ څه ځنډ وروسته د سرک بر سر ته له لیرې ځایه یو غځېدلی څیز ښکاره شو.
ما فکر وکړ، امکان لري کومه تیره وي، خو چې ورنږدې شوم.
انسان وو او د مرګ په حالت کې وو!

ورټیټ شوم.
سر مې یې پخپله غېږ کې کېښود.
ورته ومې ویل:
ولې وروره څه خبره ده؟
ویل یې:
د خدای لپاره ما روغتون ته ورسوه.
زه واړه واړه بچې لرم.
شکرونه یې وباسل چې خدای په داسې وخت کې ورته یو پښتون انسان په لاس ورکړ.
ځکه فارسیوانان که هر څومره هم څوک د مرګ په حالت کې یا خراب حالت کې وګوري.
ورځخه بیربېریاو هیڅ ډولکومک یورسره نکوي، که ریښتیا خبره وي زه هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډير ووېريدم.
ځکه که چيرې دا سړی کوم ترهګر وي، خو ښه وو خپل اسناد يې راښکاره کړ.
سړی د ملي اردو عسکر او دلته په پنجشير کی استخباراتو والا وو.
فکر کوم پنجشيريانو پيژندلی و او بيا يې ويشتی وو.
سخت ويريدم، خو بله لار راسره نه وه.
خپل ننګرهاري غرور پرينښودم، سړی مې اوږی ته راپورته کړ.
پدې تکه توره شپه کې يو خپله شوم او يو مې ټپي سړی په شا کړی وو.
د لږ مزل څخه وروسته سخت ستومانه شوم.
سړی مې د اوږی نه کوز کړ، د سړک پر سر چوکۍ وه، لږ څه کښيناستم.
د لږ ځنډ وروسته پر سړک د مقابل لوري څخه يو موټر راښکاره شو.
لاس مې ورته وخوځاوه.
زموږ طرف ته يې اشټرنګ راتاو کړ، چې ومې کوت موټر يې ډک وو.
ويل يې:
وروره ولې څه خبره وه چې پدې نيمه شپه راوتی يې.
ورته ومې ويل:
ښار ته ځو ټپي دی راسره.
ويل يی:
ولا ورور جانه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماسره هم ناروغان شاته سیټ کې دي ،او باید چې کور ته یې ورسوم.
او ماسره ځای هم نشته ګني ضرور به مې رسولی وای.
ما ورته وویل: مننه.
موږ به څه بله لاره چاره ولټوو، ویل یې:
وروره هر څنګه چې کوی ویېکړئ، خو دا مې واوری:
مخکې لاره باندې چې هر څوک د شپې پیاده تېر شوی، روغ ندی پاتې شوی.
ځکه په دې لاره د انسانانو د وحشت هیڅ نښه نشته، خو نور مخلوقات دي چې انسانان پعذابوي.
خدای شته ډېر سخت وویریدم ،او تکل مې وکړ.
تر څو چې موټر نه وي پیدا شوی نور پیادل نه ځم، پوره یو ساعت موټر ته معتل شوم...

***

په سر مې دوره راغله ما داسې موجود په مخ د ځمکه کې بل ځای لیدلای نه وو.
نری سټ، د کدو پشان لوی سر، لنډ او بد شکله موجود وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددې موجود بد شکلي زما ستوني تريخ او وچ کړ.
هيڅ خبره مې د خولې نه راوته تر څو دوی پرې قانع کړم.
دوه درې دقيقې زما او د هغې موجود لخوا څخه خاموشي وه، خو وروسته هغه خاموشي ماته کړه.
ويې ويل:

دومره جرأت.
اخر ولې؟
ځوانه!

ته هم لکه چې په مينه کې ناکام شوی يې.
ځکه د خپل مرگ وخواته راغلې(!)
زموږ ملگرو مخکې ته تعقيبولې، تاته څو نفرو وويل چې مخکې خطر دی، خو بيا هم راغلې اخر ولې؟
ما ورته په وچ ستوني وويل:

ټيپ دی راسره، غواړم ښار ته ولاړ شم.
ويل يې دا ټيپ مو څه کيږي، ما ورته صفا خبره وکړه.
دا ټيپ مې هيڅ نه کيږي، خو مخکې ځای کې چا ويشتی وو، او ماته خپلی پښتو ددې اجازت رانکړ، تر څو همداسې بېنوا يې پريږدم.
ويل يې:

تا موږ د خپلې همدردۍ او ددې پښتو لپاره پريږدو.
زما فکر نه وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ریشتیا په پنجشیر کې دوی څنګه پښتو وایي څکه د ډار په اخري حد کې وم.

یو خوانه خپل څان وړل راباندې سخت شول او دا په اوږه مې ټپی هم وو.

پښو مې لړزه پیل کړه.

خو راته یې وویل:

سمه ده ولاړ شه.

او تر ښاره پورې د هر ډول مشکل نه خاطر جامه اوسه.

او ها چې بیا پدې لاره یوازې رانشې ،دا وخت په سرک یو ګاډی مخې ته راروان وو.

نا اشنا موجود مې یو دم له مخې څخه لرې شو، د موټر د ټایر یخ شمال مې په مخ ولګید.

د بیرې خؤله مې د مخ نه لږ څه لیرې شوه، خو موټروان راته بیخي حیران شو.

بیخي ونه درید اوسیده ولاړ، زه هم له دې ګړنګ نه ژر ژر راواوښتم.

مخکې په لاره کې هم ډیر ویروونکو ځایونه وو ،خو اول کې به تیرې راواریدې، وروسته لکه چا چې ورته ویلي وي.

د تیرو وارونه به بند شول.

د سرک پر سر به زما په طرف سپو هم غپل، مګر یو څل به شاته شول او په منډو به شول.

ما ټپي ډیر ژر روغتون ته ورساوه، د زړه نه مې یو خدای خبر وو.

غوښتل مې چې خوب وکړم، او دماغ مې ارام شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډوډۍ ته مې هيڅ زړه نه کيده، خو لږ څه برګر او اورکباب مې واخيستل.
يو بوتل اوبه هم.
ددې ځای نه مې پريکړه وکړه.
چې په سپيشل ټکسي کې به خپل اطاق ته ولاړ شم.
ځکه سخت ويريدلی وم.
او غوښتل مې ځانته مې لږ څه دماغ ارام وي.
او د هيچا خبره هم وانه ورم.
ټکسي مې کرايه کړه.
روان شو.
د موټر ښيښه يې نيمه خلاصه پريښې وه، يخ شمال به مې د مخ پوستکی کم کم سوځاوه.
ډير ژر هغه ګړنګ ته ورسيدو، خو دا ځل پکې هيڅ نه ښکاريدل.
خو په ما يو ځل بيا د ويرې چپه راغله.
ځکه چې همدې ځای کې د هغسې مخلوق سره مخ شوی وم.

دا ځای هم تېر شو او ډير ژر خپل اطاق ته ورسېدم.
اطاق کې مې ځانته وخت نشو تيرولی، سخت ويريدم.
ځکه مې ملګری غني راوغوښت، خدای دې زما له ملګرو سره ښه وکړي.
غني زما د ګپ شپ ملګری وو، ځکه پدې نيمه شپه راغی.
په همدې شپه مې ورته دا قيصه وکړه، هغه هم سخت وويرېده خو ښه وو دوه تنه وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا شپه مو ټوله په ویرې سره تېره کړه.
د سبا ستوري راوختل، اسمان خپل تورتم ورو ورو په شنه پرده بدل کړ.
دسپوږمۍ هم رڼا شیبه په شیبه کمېده، ما خپل لمونځ وکړ.
سورة یاسین مې تلاوت کړ، لمر راختلو ته لږ وخت پاتې وو.
غني مې هم له خوبه راویخ کړ.
هغې خپل لمونځ وکړ، موټر ورسره وو.
ویل یې:

ښه یارو!

زه به پوهنتون ته ورشم او دا د موټر کیلي واخله، چې رخصت شوم بیا به یې بوځم.
واو زما نو پدې ورځ موټر پکار وو او هغه هم راته پیدا شو.
خو پدې لا نه پوهیدم، چې لوړ غره ته به موټر ورختلای شي کنه.
ډیر په فکر کې ناست وم.
خو بس ما ویل:

څه که د موټر ځای نه وو لاندې به یې کوم پارکنګ کې ودروم.
موټر ته ورغلم.
فکس نهه بجې وې موټر مې چالان کړ، لږ څه اوبه مې ورواچولې.
او د یو څه شیبې وروسته پکې کښېناستم، زه بد سړی نه وم.
خو که چا را سره ناڅواني کوله، بیا ډیر بد کېدم.
ځکه زه یواځینی بنده یم، چې ناڅواني مې نه خوښیږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو دا خلک بار بار ما سره ناځواني کوي.

لوړ غره ته ډیره لاره وه.

او داسې په نهه نیمو بجو د غره وخواته ورسېدم.

خو که غره ته ختلم، نو ضرور شل دېرش دقیقې تېرېدې.

اوغره ته هیڅ د موټر لاره تللې نه وه.

لاندې یو تم ځای وو، هغې کې مې موټر ودراوه، خو هغوی ویل غره ته د شا لخوا یوه لاره راختلې.

او ته کولای شې چې هغې خوانه ورته وخیژې.

ریشتیا هم یوه لاره وه، زه په موټر کې پوره پنځلس دقیقو کې وروختم.

پنځلس دقیقې مې صبر وکړ.

دلته نو پنځلس دقیقې وروسته مریم هم راورسېده.

په اشاره مې وپوهوله چې څنګه راځی کنه.

اشاره یې وکړه شاته راروانه ده، ریشتیا هم یو نوی ځوان ورسره وو، لاسونه یې د یو او بل په په اوږو اچولي او روان و.

دا وخت صدیق غږ کړ.

ولا قومندان صیب سخته ناځوانی یې درسره کړي.

ښه ده چې ستا په ځای زه نه وم کنه، دا جینۍ رانه له دې ځایه ژوندۍ نشوه وتلای.

ما صدیق ته وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته چوپ شه یاره قومندان صاحب هم امکان لري جینۍ نه وي پریښې.
ښا قومندان صیب قیصه اورو...

***

قومندان صاحب وویل: ماچې دا حالت ولید.
د غوصې نه سور او شین شوم.
بس پدې وخت کې مې فکر او دماغ د خپل وحشیتوب ومنله، جینۍ او هلک مې له سنګ څخه تېر شو.
ښه فکر مې وسنجاوه.
دوه درې ځله مې خپل سر پدې شترنګ ښه کلک کلک وواهه.
اخر مې موټر راوګرځوه او د هلک او جینۍ مخې ته ودریدم.
له موټره راکوز شوم.
انجلۍ او هلک راته حیران دریان ولاړ وو.
چې ورغلم انجلۍ مې له لاسه ونیوله، هلک مې لاسته لاس راوغځاوه.
لاس مې پرې تاو کړ.
او خیټه کې مې ښه مومندۍ لغته ورکړه.
هلک چپه شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نور مې انجلۍ ځان سره مخکې سیټ کې کښېنوله.

او سیده مې قرغې ته بوتله، زما زړه کې دانتقام اور بل وو.

د انجلۍ څهره راباندې د یو ځاوروي نه هم ډېره بده لګېده.

خو چې انتقام مې د دې ناځوانه انجلۍ نه، نه وای اخیستی.

تر کې مې نه یخېده.

یوځل مې ورته د سر نه تر اخره پورې ښه په زور او زیر وکتل، انجلۍ راته د عاجزۍ سترګې نیولې وې.

بس شروع مې ورباندې وکړه، ښه خوند مې ورنه واخیست.

بې ادبي دې معاف وي، خالي مې زنا ورسره ونه کړه.

نور مې هرډول کار ورسره وکړ.

خپلې نښې ګوتمه غاړکۍ او یو څو خطونه چې به ما پوهنتون کې ورلېږل.

هر څه مې ورنه واخیستل.

او همدلته مې د موټر نه لاندې وغورځوله.

خدای دې ما معاف کړي.

خو د ناځوانۍ بدل مې ورنه په ناځوانۍ واخیست.

د انتقام لمبې په انسان باندې هرډول ګنا کوي.

زه اوس هم په هغه کار پښیمانه یم، چې د یلدا سره مې کړی وو.

خو که په هغې وخت کې ما دا انتقام نه وای اخیستی نو امکان لري.

زه به اوس له غمه مړ وای.

ښا قومندان صاحب نوره کیسه کوه.

هر کله چې خپل اطاق ته ولاړم، غني راته ناست وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویل یې ښه شوه چې راغلې زما مور مریضه ده د موټر کیلي راکه چې هغه روغتون ته بوځم.

کیلي مې ورکړه.

ورته مې وویل:

که زما څه حاجت وي ووایه زه به درسره ولاړ شم.

ویل یې نه مننه یارو.

تا نور په خدای سپارم.

ته کولای شې چې ننګرهار ته ولاړ شې.

خو ها ناځوانه!

یو نیم زنګ راوهه هسې نه چې هېر مو کړې، په همدې ورځ د غرمې دوه نیمې بجې وې.

موټر مې پیداکړ او حرکت مو وکړ، مخکې په لاره کې چک پواینټ وو.

هر موټر به یې ودراوه او یو یو کس به یې ښه په زیر زیر کتلو هیڅ یې غمه کې نه وم.

خو چې وروسته مې فکر وکړ.

د عسکرو سره د یلدا تصویر په لاس کې وو او زما تصویر هم ما خپل مخ پټ کړ.

هیچا هم شکر ونه پیژندم اوپه حیا اوپرده کې لدې ځایه تېر شوم.

ټول مسافر راباندې پوه شول.

خو دانه وو، چې دوی د انسانیت نه پولیسو ته څه نه ویل، بلکې دا فارسیوانان

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېر بې غیرته خلک دي.

دوی فکر کاوه، چې امکان لري دا جینۍ دې هلک وژلي وي.

اوموږ پسې وسله راونه باسي.

خو ښه وو، پوره د شپې نهه بجې ننگرهار او خپل کور ته ورسېدم.

په واده کې خو مې مور او پلار لږه خواري په ځان کړې وه، ځکه ضعف یې راته نه ښکاریده خو چې اوس مې ولیدل سخت خفه شوم.

او د خپلو والدینو په کمزوري لیدلو سره ژړا راغله.

بس نور مې ځای ننگرهار شو او هغه ارمان مې هم پوره شو، چې ننگرهار پوهنتون کې درس ووایم.

خو نه پوهیږم ولې؟

زړه مې زیات په پنجشیر پسې خپه وو.

داسې راته بریښیدله، لکه پنجشیر کې چې کوم اړین څیز رانه پاتې شوی وي...

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

وخت تیریده او د یار یو یو یادګار به مې ذهن ته اوړېده را اوړېده.

خو بس نور مې ګذاره ونشوه، یوه ورځ افغانستان کرکټ میچ ګټلی وو.

زه یو عسکر سره د پوستې خوا کې ولاړ وم، خلکو هوایي ډزی کولې.

ما هم د عسکر نه ټوپک واخیست او یو شاجور مې ښه مزیدار تش کړ.

بس د همغې ورځې نه مې د ټوپک سره مینه پیدا شوه او ومې غوښتل چې ملي اردو ته ولاړ شم.

دا جنګ داسې څیز دی چې هر څوک یې کوي، هغې نه بیا د ژوندانه ټول

(c) ketabton.com: The Digital Library

غمونه ورک شي.
او صرف بس د انسانانو د وینو تږی شي او که چیرې هر انسان د ټوپک یو شاجور هم وډزوي.
نو هغه به ضرور د جنگ مینوال شي.
ځکه که ټوپک د یو انسان سره وي نو هغه د هیڅ نه هم نه بیریږي.
او ځان ورته څلور چنده قوي ښکاري.
او دا انسان د ټوپک د شتون په حالت کې ضرور د یو انسان چې هیڅ صلاح نلري قوي دی.
هر کله چې انسان د قوت په لوري یې مخه شي، نو عادي ژوند هیڅ خوند نه ورکوي.
زه د همغې ورځې نه وروسته د ملي اردو عسکر شوم.
درې میاشتې مو کابل کې تمرین وکړ او د هغې نه وروسته یې کندز ته د جنگ لپاره ولیږلم.
زما ملگري ډیر زیات وو، خو اکثرو جنگ د دې لپاره کاوه ترڅو خپلو بچو ته یو کپ ډوډۍ پیدا کړي.
پوره شل کسیز د ښځو ډله یې هم راسره ولیږله، تر څو د جنگ په حالت کې موږ ته ضروری لوازم راورسوي.
او سربازان جنگ ته تشویق کړي.
په همدې ورځ چې موږ ورغلو، هرې خواته مړي پراته وو.
زما په شان یو نوي عسکر لپاره د دومره مړو کتل گرانه وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو د جذبو نارو مې روح قوي کړ.
هوايي او ځمکني عملياتو مو په دې ورځ وکړل.
خو نه پوهيږم.
چې دا طالبان ولې ماته نه خوري.
زه هغې وخت پدې نه پوهيدم چې ملي اردو ته يواځې يو سبحان راغلی.
چې د خپل ژوند نه تېر شوی دی.
خو طالبان ټول د سبحان له قومه دي.
ځکه هغوی کې يو تن هم داسې نشته چې دسر نه تېر نه وي.
لومړی به موږ ښه تيز وروان وو او طالبانو به شاته منډې وهلې، خو چې وروسته به يې راته طياری راوپرزولې.
بيا به نو زموږ مرال خراب شو.
داسې يو ساعت ښه په ډاډه زړه وجنګېدم.
خو د يو ساعت نه وروسته چې مې وکتل موږ پوره څلور تنه ژوندي پاتې وو او جنګېدو.
بس مرال مو خراب شو.
او د جګړې له ډګر څخه په شا شولو، تر ډېره حده ولاړم.
خو د لرې ځايه نه پوهيږم، کوم سنيپرچي وو يا طالب پدې پښه يې وويشتم.
سر را باندی وګرځيد، سترګو مې تور وخوړ.
په همدې وخت کې يوه ښکلې انجلۍ راغله، سمه د جنت حوره معلوميده، زه يې په غيږه کی وچت کړم او سيده يې چورلکې ته ورسولم.
په نور حالت زه هم خبر نه شوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځکه زه بې هوښه شوی وم.
خو چې راویخ شوم.
په یو روغتون کې پروت وم.
په پښه یې په پسته کې د شرم گا نه لاندې ویشتی وم.
پرتوگ یې راته شکولی وو.
سخت وشرمېدم.
ما ویل هسې نه اوس ځوک رانشي خو ښه وو سرته مې یو شنه روجایي پرته وه.
هغه مې په ځان اواره کړه.
دا وخت نرسه راننوته.
زما د احوال پوښتنه یې وکړه.
ما ورته وویل:
شکر دی اوس خو جوړ یم.
خو هغه انجلۍ چې زه یې د جنگ په وخت کې وژغورلم هغه ځوک وه؟
ویل یې گوره عسکره دا عسکرې د همدې لپاره حکومت موضف کړي.
تر څو د ټپیانو مرسته وکړي.
ما ورته وویل:
ښه ښه.
خو هغه به اوس چیرته پیدا شي؟
ویل یې هغه راغله همدا تا سره راغله ته یې تر روغتونه را ورسولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس هم امکان لري بیرون چیرته ناسته وي.
ما ډیره خواري وکړه تر څو له خپله ځایه پورته شم.
خو نه کېده.
هغې انجلۍ نو زما زړه یوړ.
په دوه ورځو کې لږ څه را جوړ شوم، او دومره شوم چې په امسا وګرځم.
همداسې په قلار قلار ښه کېدم.
او چې څومره به ښه کېدم، د هغې ښکلې انجلۍ بیا ځل لیدلو ته به مې تلوسه ډیرېده.
بس ډېر ژر په خپلو پښو ودرېدم.
خو مات مات به تلم ډاکټر راته وویل: چې وګرځیږې انشالله پښه به دې رکه روغه شي.
او نور یې له روغتون څخه رخصت کړم.
زه په هغې انجلۍ پسې ډیر وګرځېدم خو هغه مې پیدا نکړه.
تکل مې وکړ چې یو ځل بیا کندز ته ځم، امکان لري هلته یې پیدا کړم.
خو چې پوښتنه مې یې وکړه.
انجلۍ کندز کې طالبانو نیولې وه.
د هغې وخت مفکوره دا وه، چې طالبان کومه انجلۍ ونیسي، نو هر ډول ناوړه چلند ورسره کوي.
ځکه نو ما مخه کړه، تر څو هغه انجلۍ آزاده کړم.
خو دا هر څه په یو لوي فکر کېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ټوله طرحه برابره کړه.
په عادي جامو کې طالبانو ته ورغلم ورته ومې ویل:
چې زه غواړم تاسې سره دلته دنده ترسره کړم.
خو ویې نه منله.
هغوی ویل: تا باید موږ ته د کلي او ګاونډ کومه مدرسه را معرفي کړي.
بیابه زموږ عسکر شې.
د همدې لپاره مې کندز کې مدرسه شروع کړه.
اووه اته ورځې مدرسه کې وم.
خو بس وروسته مدرسه کې د جهاد خبرې شروع شوې.
زما هیڅ فکر نه وو چې دوی به د افغانستان مدرسو کې هم خلک جنګ ته تشویقوي.
دې ځای کې نو ملا صاحبانو داسې خبرې کولې چې زما یې هم په روح اغیزه وکړه.
هغه عسکر چې ټول عمر ورته تدریس شوی.
چې د هغې په روح باندې داسې خبرې اغېزه کوي، نو نوی ماشوم خو سیده جنګ ته بوځي.
اوس نو پوه شوم چې دا دومره طالبان څنګه د سر نه تېر دي.
د اوو ورځو وروسته زه هم مدرسې طالبانو ته ورمعرفي کړم.
خو د هغوی استخبارات ډیر تېز وو.
د یو یو عسکر نوم یې لیکلی وو کمپیوټر کې زما نوم یې پکې سرچ کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ښه وو نوم بدل کړی وو.

زما اصلي نوم سبحان ندي، زما اصلي نوم میرویس دی.

خو د سبحان نوم مې تر اوسه ځکه یادوه، چې د دې پوستې عسکر مې په سبحان پیژني.

او هم د یلدا په وخت کې زما نوم میرویس وو خو ما ځکه تر اوسه خپل نوم سبحان یادوه.

چې تاسې په قیصه کې ګډ وډ نشۍ.

دا وخت نعیم چغه کړه خا نو قومندان صاحب ستا اصلي نوم میرویس دی.

قومندان صاحب وویل: هو زما اصلي نوم میرویس دی.

خو په هغې ځای کې مې نوم بدل کړ او په سبحان بدل شوم.

زما نوم هیڅ د عسکرو په لیست کې راونه ووت.

دا چې ما تعلیم کړی وو.

او په ډیر څه پوهیدم نو د ټولو....

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

او هم د یلدا په وخت کې زما نوم میرویس وو، خو ما ځکه تر اوسه خپل نوم سبحان یاداوه.

چې تاسې په قیصه کې ګډ وډ نشئ.

دا وخت نعیم چیغه کړه خا نو قومندان صاحب ستا اصلي نوم میرویس دی؟

قومندان صاحب وویل:

هو زما اصلي نوم میرویس دی، خو په هغه ځای کې مې نوم بدل کړ .

او په سبحان بدل شوم.

زما نوم هیڅ د عسکرو په لیست کې راونه ووت .

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا چې ما تعليم کړی وو او په ډېر څه پوهيدم، نو د ټولو بند خونو سيستم يې ماته راوسپاره.

او ويل يې:

که يو بندي هم وواته، نو بيا دې خير نشته، ما خو غوښتل چې ټول لدې ځايه وباسم.

مگر د دوی امنيت د کابل نه ډېر وو.

او که چا به لږ هم ځان خوځاوه، نو بس د کېمرو ښکار به وو.

يو څه وخت وروسته مې يو نفر ته وويل:

چې د ټولو بنديانو عسکونه واخله او بيا راشه.

ريشتيا هم د ټولو عکسونه يې اخيستي وو، ما يو يو چک کاوه.

اکثر مې پکی ملگري وو.

خو بس مجبوري دا وه، چې دا ټول مې لدې ځايه نه شول وباسلی.

خو بيا ښه وو، يو کس راته وويل:

چې دا نفر که ورته قسم وخوري چې بيا اردو ته نه ځو نو خوشې کويي يې.

خو يوه مياشت به دلته ضرور د دوی سره بند نور هم تېروي.

ما په تصويرونو کې خپل هدف پيدا کړ.

هغه انجلۍ په تتو زيړو جامو کې ناسته ديوال ته يې تکيه کړې وه.

سترگې يې پټې وې فکر کووم ويده به وه.

عسکرو ته مې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا انجلۍ چې په تصویر کې ویده ده، دغه دلته راولۍ زه ورسره کار لرم.
عسکر ووتل او په څو شیبو کې یې انجلۍ د ویښتانو نه نیولې، پداسې حال کې چې له پوزې نه یې وینې بهیدلې دننه راوستله.
جینۍ چې زه ولیدم، هک حیرانه شوه.
زه یې بس د تکو تورو اوږدو زلفو په ننداره وم، پړونی یې د جالۍ وو.
خپل عسکرو ته مې وویل:

بهر ووځئ.
انجلۍ مې ځانته مخامخ کښېنوله.
یو څه شیبه زما او د هغې ترمنځ خاموشي خوره وه.
ما ورته وویل: خبره یې؟
ویل یې په څه؟

ما ورته وویل:

د کومې ورځې نه مې چې لیدلې یې.
د هغې نه وروسته مې د ژوند لوی هدف همدا ته یې!
زه ستا لپاره دا دی د مرګ په خوله کې ولاړ یم او همدا مې لوی ارمان و چې تا لدې ځایه وباسم.
ته خبره یې زه دلته صرف ستا لپاره راغلی یم.
ویل یې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

خیر دی ځوانه لدې ځایه نه مې وباسه زه لدوی نه سخته ډارېږم.
هسې نه عزت ته مو کومه صدمه ونه رسوي.
ما ورته وویل:

لږه سړه خوره د ماسپښین لمونځ وخت کې دا نفر ټول د جمعې لمانځه ته ځي، ما او تا به لدې ځایه ولاړ شو.
ویل یې درسره مې خوښه ده.
تر ماسپښینه پورې دوه ساعته وخت وو.
پدې دوه ساعتو کې مې د انجلۍ د ښایست په لیدلو ښه سر تر پایه پورې ځان موړ کړ.
دانجلۍ نوم نیلاب وو.
میرویس او نیلاب د ماسپښین د جمعې په وخت کې دوه خپلې کړې او دوه پردۍ کړې.
او له هغې ځایه را ووتلؤ، زما او د نیلاب مینه له همدې ځایه پیل شوه.
او د دې نه ورسته به هر وخت د جنګ په ډګر کې یو ځای جنګېدؤ.
بس ما سره چې به په جنګ کې نیلاب وه، ما به په هغه جنګ کې ماتی نه خوړه.
یوه ورځ مو شدید جنګ وکړ دښمن مو شاته کړ او موږ ورپسی وو تر ډیره حده ورپسی ورغلو.
خو یو دم د طیارو غړمبار شو.
او همدا بمونه شو زما صرف یو ملګری ژوندی پاتې شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نور ټول همدې پدر لعنتو امریکایانو بمبار کړل.
ما پروت وکړ، د هر طرف نه مې د وژل شوو ملګرو زګیروي اسمان ته پورته کیدل.
ډیر دردونکې زګیروي یې کول، ژړا نو د بې وسۍ ژړا هلته وه.
که چیرته طالبانو راته ملګري وژلي وای، بیا هم پرې دومره نه خفه کیدم، خو خپلو خلکو را سره ناځواني وکړه.
طیارې ورکې شوې، لوخړې پورته شوې، چې ومې لیدل ټولو ملګرو مې ساه ورکړې وه.
یو زه او یو بل ملګری مې ژوندي پاتې وو.
دا وخت مې مخابرې ته د درد نه ډک اواز راغی په دردونکي غږ یې ویل میرویسه!

میرویسه!

اورې؟
څه نیلاب ووایه، څه شوي، صبر زه قرارګاه ته درځم.
په منډه منډه مې قرار ګاه ته ځان ورساوه.
چې ومې لیدل...

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

چې ومې لیدل.

نیلاب په سرو وینو کې لته پته پرته وه.

د قرارګاه یو ملګری مو هم ژوندی پاتې نه وو، دې ظالمانو زما ټول ملګري وژلي وو.

الوتکې دلته لا ګرځیدلې او د تېښتې په حال کې وې.

ماته دله همغه وخت نه دا معلومه شوه، چې دا ظالیمان هیڅ زموږ د ګټې لپاره ندي راغلي، بلکې برعکس راته تاوان اړوي.

ما سره نور بله لاره نه وه یو غټ توغندی مې اوږې ته پورته کړ.

دا لوتکې په لور مې یو توغندی وار کړ.

یوه خو مې پکې وویشته خو نور رانه لار ورکه شوه.

هغوی نو ډزې شروع کړې.

دا وخت راته یو نفر چغه کړه میرویسه دلته راشه ښه وو قرار ګاه نه بیرون د لوړې تیږې لاندې خالي ګاه وه.

نیلاب مې غیږ کې اوچته کړه.

او د همغې تیږې لاندې مې ورتیره کړه.

زه چې ورتیږیدم دا وخت سخت په پښه ولګیدم.

بس ځان مې قابو کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

او تر پنځلس دقیقې الوتکو خپل توغندي اوبمونه را وارول،
ډزې هر څه ورسره مله وو.
هر کله چې الوتکې ولاړې، ما او پاتې درې عسکر له خپلو ځایونو را ووتو.
نیلاب هم لکه زما په څېر په پښه لګیدلي وه، خو هغې یې تاب نشو وړلای.
او د درد نه ډک زګیروي یې کول.
ما فکر وکړ ښا چې اوس چیرته ولاړ شو زموږ خو همدا یوه قرارګا وه دا یې هم
راته ړنګه کړه.
د مرکز سره مې د مخابرې له لارې اړیکه ونیوله او د ټپي په باره کې مې ورته
وویل:

خو ویل یې چې پوره په نیم ساعت کې به چورلکه در ورسیږي.
موږ پوره درې ساعته ورته ماتل شو.
خو چورلکه رانغله، د نیلاب حالت ثانیه پر ثانیه خرابیده.
اخیر یې راته وویل:

میرویسه دلته شاوخوا چیرته وګوره کوم کلی به وي.
زه نوره مړه کیږم ما شاوخوا ډیر وکتل خو یوځای لیرې ونې ښکاریدې نیلاب
مې په اوږه واچوله او ورپسې روان شوم.
هغه یو تن عسکر ته مې وویل چې چورلکې راغلی بیا یو کس راپسې ضرور
راولیګه.
ههسې خو ما په همدې ورځ قسم وکړ چې خدای مې دې یو ځل کابل ته
بوځي، بیا به د مرګ په حالت کې هم دلته رانشم خو چې یو ځل کابل ته پخیر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولاړ شم.
زه او نیلاب یو ښکلي او د منظرو نه ډک کلی ته ورسیدؤ، ما نیلاب په شا کړې وه.

کلي ته ورننوتم پدې ځای کې نه هم د کوم کور د ماشومانو اواز وو.

او نه هم کوم کور کې میلمانه وو، چې د کور د بام نه یې لوګی پورته شوی وای، نه یې هم څارونکي لرل او نه یې هم اوسیدونکي.
زما خو د عسکرو جامې په تن وې، د لیرې ځای نه راباندې غږ وشو ځوانه لاسونه پورته که او انجلۍ لاندې کوزه که.

چې ومې لیدل طالبان وو.

زه او نیلاب یې همدلته بندي کړو، نیلاب یې د همدې ځای روغتون ته بوتله او زه یې په بندخونه کې درې ورځې وساتلم سترګې مې پټې وې.
یو وخت کی مې د چای خوړ خوړ تر غوږه شو.

ما غږ وکړ ورور جانه.
ویې ویل:

ها ته پښتون یې؟

ما ورته وویل: هو وروره پښتون یم د ننګرهار یم.
ویل یې زه چې پښتون یې انشاءالله دوی دې خوشي کوي.
خو که فارسیوان وای بیا یې نیولې یو څه شیبه ووتله څو تنه عسکر راغلل تت تت راته په توره جاله یي ټوټه کې معلومیدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تکې تورې لونګۍ یې وهلی وې او غټې غټې څڼې یې درلودې.
تر دې وخته نه هم زما څڼې وې، نه هم بریتونه او نه هم ږیره، خو ما چې دوی وکتل بیل خوند یې راکړ.
یوې بندي خونې ته یې بوتلم زما د سر نه یې توره ټوټه لرې کړه.
یو نفر چې ګڼه توره ږیره یې وه او توره لونګۍ یې وهلي وه.
ماته مخامخ په توشک ناست وو.

ویل یې:

که قسم راته خورې چې بیا ملي اردو ته نه ځم.

نو پریږدم دې کنه بیا دې همدا بند مبارک شه.

او ها دا خبره خاص ستا لپاره ځکه چې ما او تا په یوه ژبه غږیږو.
ما ورته وویل:

ورور زه دلته د مرستې غوښتلو لپاره راغلی وم.

او زما نیلاب سخته د درد په حالت کې وه، د هغې دردناک زګیروي، به زما اوس هم له یاده ونه وځي.
د خدای لپاره زما نیلاب ماته راکړئ، زه به نور په ژوند کې هم ملي اردو ته ولاړ نشم.
راته یې ویل:

نیلاب میلاب مور نه پیژنو هغه د امریکایانو نماینده وه.

مور ووژله او دا یې د خښیدلو د وخت تصویر تر څو زړه دې ورنه صبر شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

او نور دې دلته ونه وینم، سیده دې ځان ننګرهار ته رسوه.
ما ورته ډیر وویل:

چې قبر خو یې راوښایی خو قبر یې ماته تر اوسه ندی معلوم.
ماسره بله لاره نه وه، د هماغې ورځې نه دخپلو زړو ملګرو د طالبانو قطعاتو ته ولاړم.
هغوی را باندې هیڅ شک ونکړ.
خالي همدومره یې وپوښتل چې دا دومره وخت چیرې وې او هغه انجلۍ چې دې بوتله څه دې کړه.
ما ورته وویل:

زه خو ننګرهار ته تللی وم.

او هغه انجلۍ مې هماغه وخت ووژله ځکه چی د امریکایانو جاسوسه وه، نور نو دوی په ما باور نکاوه ځکه به یې خالي د جنګ لپاره ساتلی وم.
اکثر وخت به د جنګ په لومړۍ لیکه کې جنګیدم.
یو وخت زموږ ډلې ته ډیر زیات ځوانان راغلل.
د ورځې به مو پوستو کې پوره پنځوس شپیته نفره نوي نوي لیدل کېدل.....

***

زموږ پوسته ډیره قوي شوه، همداسې ټولو پوستو ته د مشرانو لخوا د سخت

(c) ketabton.com: The Digital Library

جنګ امر وشو.

او ویې ویل:

یوه پوسته هم مه پرېږدئ او که څوک تسلیم شول کار پرې مه لرئ، هیڅ چاته د دې حق نشته چې تسلیم شوي نفر باندې ډز وکړي.

او د عسکرو منځ کې یو ډول غوغا خپره شوه، چې ان شا الله اووه ورځې نورې د امریکا پاتې دي.

اونور به یې ان شاالله یو عسکر هم دلته ژوندی پاتې نشي.

د دې غوغا خبر فکر کوم د افغانستان هر عسکر او د هرې قرارګاه مشر ته ورسېد.

ځکه نو د کندوز ولایت عسکرو خپل مرال بایللی وو او لکه د پخوا پخېر یې جنګ نه کاوه.

د افغانستان مشرانو هم عسکرو ته ویلي وو، چې په قلار قلار یو یو ولایت ورپرېږدئ، موږ ته ویل شوی وو.

چې تاسې ته به موږ امر کوو او هغې نه وروسته به په پوستو ورځئ.

ریشتیا هم دوه ورځو کې اووه ولایتونه سقوط شول، او د امارت ټول عسکر زموږ ولایت ته راغلل، دا ځل نو جنګ وشو.

لکه د پخوا پشان لوبې نه وې هر رقم الوتکې راغلی خو زموږ عسکر لکه د مېږیانو په څېر زیات وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

او هرې خوانه به الوتکې هم په توغنديو لګيدې زما ښه ياديږي، د الوتکو د طالب په عسکرو وس ونه رسيد.

او وړاندې يې چيرته په مظلومو انسانانو بمباري وکړه، دا ولايت هم په همدې ورځ سقوط شو، موږ سوق شو بل ولايت کندهار ته خو هلته موټوله ورځ جګړه وکړه ډير ملګري مو شهيدان شول او بلاخره هغه ولايت هم سقوط شو لنډه دا چې ټول افغانستان په لنډ وخت کې سقوط وکړ.
دا چې زما کور ننګرهار کې وو نو زه يې ننګرهار ته راولیږلم، خو ماته هيڅ معلومات نه وو.

چې زما مظلومه پلار هم په ننګرهار کې ددې ظالمه امريکايانو نه پاتې نه وو، دلته يې زما پلار راته وژلی وو.

زما ټول ژوند دغه پوسته شوه او د هغې نه وروسته د درونټې په دغه پوسته کې شپې او ورځې سبا کوم.

زما خفګان زما پلار ته دی او زما خفګان زما نيلاب ته دی، زه په ژوند کې اوس داسې هيڅ اسره نلرم چې ورشم او پکې مړ شم.
ما اول جنګ ددې لپاره کاوه چې يلدا هېره کړ،م خو وروسته مې د نيلاب د هېرولو لپاره جنګ شروع کړ.

خو هغوی دواړه زما اوس هم ياديږی د هغوی زخم مې لا جوړ نه وو چې دې ظالمانو راته پلار هم په حق ورساوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا وخت نو پدې پوسته کې داسې څوک نه وو، چې د سترګو نه یې مړې اوښکې رواني نه وي.

زما په شمول د ټولو تر سترګو په خاموشه خاموشۍ کې اوښکې بهېدلې، ما خپل موبایل خلاص کړ.

تر څو د میرویس نیلاب او یلدا نوم ځان سره نوټ کړم او یو ښکلی ناول پرې ولیکم.

دا وخت مې ذهن تا یو سوچ راغی، چې ته راځه د نیلاب او یلدانوم نیټ کې ورکه امکان لري، څه معلومات یې راووځي.

هر کله چې مې فیسبوک کې سرچ کړل، یلدا نو هیڅ ایډی رانغله.

ما د قومندان نه پوښتنه وکړه د یلدا پوره نوم څه وو؟

ویل یې:

پوره نوم خو یې یلدا وو.

خو هغې ته به زموږ نورو صنفیانو حکیمي هم ویلی، ما ولیکل یلدا حکیمی!

اول سر کې دیو انجلی تصویر راغی.

قومندان چې ولیدله، ویې ویل:

هو همدغه وه، هغه ناځوانه انجلۍ چې زماسره یې ناځواني وکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

او په نیمه لار کې یې پرېښی وم، جینۍ چې مې ولیدله هک حیران شوم چې داسې ښکلې انجلۍ او داسې طالب جان سره مینه خو بس د هر چا خپل قسمت وي نو!

بیا مې نیلاب سرچ کړه لاندې نومونو کې مې ولټوله، په اخر کې د یو انجلۍ عکس وو.

د پولیسو خولۍ یې پر سر وه، سره غومبوري او نرۍ تکه سره پوزه یې درلوده ایډی مې یې خلاصه کړه.
لیکنې یې ټولې په انګلیسي ژبه کړې وې، د پښتو ژبې هیڅ هم پکې نه وو، خو انګلیسي کې یې هم د فند نه ډکې جملې لیکلې وې.
زما یو دم پام شو، د انجلۍ په صفحه شنه علامه لګېدلې وه.

مطلب انجلۍ انلاین وه.

ما چې قومندان ته وویل:

د هغه باور نه راته او راته یې وویل خیر دی څوانه ته څه چل وکه ما ورسره وغږوه!

ما همدې وخت کې د قومندان نه یو عکس واخیست.

او ور ومې لېږه شیبه نه وه، تیره شوې چې د سلام مسیج څواب راغی.

ویل یې:

ته څوک یې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

او دا میرویس له کومه پیژنې؟

ما ورته ولیکل زه د میرویس ملګری یم، میرویس هم دلته اوس دستي راته ستا ټوله کیسه تېره کړه.

او سخت یې ودردولم، ویل یې میرویس اوس چیرته دی؟

ورته ووایه:

چې زه کابل کې یم او غواړم له تاسره ووینم.

ما ورته ولیکل سمه ده، خو میرویس غواړي تر څو تاسې سره مخامخ په ویډیو کال کې خبری وکړي.

ویل یې ولې نه هر کله چې زنګ رخ شو، د میرویس د سترګو نه اوښکې روانې شوې، بې حسابه سلګۍ یې وهلې، ویل یې:

بند که بند که ژبه یې بنده بنده کېدله په ټوخو پیل شو.

نعیم ورته اوبه راوړې.

اوبه یې وڅښلې بیا یې د هغې انجلۍ سره خبرې وکړې قومندان صاحب ټوله کیسه کې خپله ونه ژړل.

خو ددې انجلۍ په کتلو سره یې له سترګو څخه بې واره اوښکی لاړې.

ماته یې وویل:

ځوانه زه ستا دا احسان په ټول ژوند کې هم نشم هیرولای، په جیب کې ورسره یو دانه د سرو زرو امیل وو، هغه یې راوباسه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

او ماته يې وويل:

وراره دا ستا انعام!

چې ساعت يې وکوت د سهار ځلور بجې وې قومندان وويل:

راځئ چې لمونځ وکړو لمونځ مو وکړ.

دعا مو له خدايه وغوښته پوره اتو بجو وخت کې قومندان صاحب کابل ته پخير حرکت وکړ، او موږ خپل ننګرهار ښار ته راروان شو...
پای....

بله برخه ځلور کاله وروسته....

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوهمه برخه

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوب مې لیده، چې سلیمان له ډېر غټ ګړنګ څخه راوغورځېږي.

یو دم راپاڅېدم، سلیمان مې په خوا کې بیده وو، په مخ مې کرښې کرښې د ویرې خولې روانې وې.

په سلیمان مې توره روجایې خپله هواره کړه، زه ترې بهر ته راووتم.

سخته ژړا راغله، په سلګو سلګو مې وژړل، زه د خپل خوب په تعبیر له اول سر نه ورسېدم.

ټوله شپه خوب رانغی، او د ویرې ډېر زور راباندې وو.

د شپې یو مهال ناوخته په خپلو سلګیو کې ډوب ویده شوی وم.

په سهار کې سلیمان وخوځولم، سترګې چې مې خلاصې کړې، لمر راختلو ته نږدې وو.

ژر ژر مې اودس او لمونځ وکړل، دا وخت زنګ راغی.

اوکی مې کړ.

قومندان وو.

ویل یې:

ستاسې کاري ټیم باید د شمال طرف ته ولاړ شي.

موږ هم ولاړو، موږ سره سلیمان هم وو، نورو هلکانو ته مې وویل:

تاسې په پښو ولاړ شئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما او سلیمان وروسته درځو، سلیمان ته مې د غزني په ښار کې ښه ډیر چکرونه ورکړل.

ښه ډیر مې خوشحاله کړ، بیا مې ورڅخه وپوښتل:

سلیمانه!

که مړ شې، اوس به پخپل مرګ راضي واوسې؟

آیا!

څه تیاری ورته لرې، او کنه؟

سلیمان وویل:

هو شکر قومندان صاحب!

ما ورته وویل:

بس خدای دې تاته ډېر عمر درکړي.

تر یو څه چکر ورکولو وروسته مې سلیمان کاري ځای ته بوته.

زموږ کار ماین پاکي وه، او هره ورځ به مو ملګرو زموږ مخکې ساګانې ورکولې.

هر کله چې کاري ځای ته ورسېدو، نو سلیمان مې په موټر کې بند کړ.

ښیښه یې ډیره وډبوله.

خو دروازه مې ورته خلاصه نګړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه د کار ځای ته روان شوم، تر نیم ساعت وروسته خپل کاري ځای ته ورسېدم.

ومې لیدل، چې سلیمان تر ما مخکې کاري ځای ته رسېدلی دی.

زه هک هیران شوم، پوښتنه مې ترې وکړه، ته له موټر څخه څنگه راکیوتې؟

ویل یې:

بس قومندان صاحب!

زړه مې طاقت ونکړ، دروازه مې ماته کړه.

او راغلم، دا چې زما به اکثر وخت د کار ځای ته هیڅ تادي نه وه.

نو ځکه نن هم په کلار کلار راغلم.

دا وخت هلکان گرځېدل، چې په یو داسې ځای وربرابر شو، چې ماشینونو بار بار اوازونه کول.

دا یو کمپیوټري ماین وو، چې داسې جوړ شوی وو:

پدې ماین کې داسې اله نسب شوې وه، چې د ډېرو انسانانو په شور به یې انفجار کاوه.

مطلب موړ کم وو، ټول څلور پنځه نفره خو دې ماین به داسې د ډیرو کسانو د خپو آواز اوریدلو سره انفجار کاوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په هر حال د ماین غوڅونکی زموږ په ډله کې سلیمان وو، بل هیڅوک هم نه وو.

سلیمان بغیر له پښتنې ماین ته ورمنډه کړه، او د خپل ځواني غرور له اړخه یې د لینونو په غوڅولو پیل وکړ.

چې یو دم کړنګ شو، موږ ته لارښوونه شوې وه، چې د ماین الوتلو پر وخت باید پروت وکړو.

زکه نو پریوتو.

ما فکر کاوه، لکه مړ یم، مګر یو وخت مې د قوي ټیم ټنګ ټنګ تر غوږه شو.

سر مې راپورته کړ، د غره پر سر د ماین تش کارتوس دومره وو، لکه یو الټو موټر او د غره څخه لاندې راروان وو.

او ټنګ ټنګ یې کاوه.

توري لوخړې پورته شوې، زما خوب ریښتیا شو، او د غزني چکر او یو څو دقیقې آرامي د سلیمان د ژوند تر ټولو آخري آرامتیا شوه.

د سلیمان د جسد یو هډوکی مو هم پیدا نکړ، تر څو د هغه کور ته یې یوسو.

سلیمان چې زما ډیر کلک ملګری وو، په همدغه ورځ مو له لاسه ورکړ، نور ملګري همالته په کار بوخت وو، زما طبیعت خراب شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نیمه شپه وه، د سلیمان تش ځای سخت زیات وژړولم.

راپاڅېدم، او په همدې نیمه شپه مې هوالدار خان میر ته وویل:

چې وروره زه ولاړم، هغه راته ډېر ټینګار وکړ، مګر زه ترې راووتم، په تور فلډر کې روان وم.

یو وخت باران هم شروع شو، د شپې یوه بجه به وه، سرک هم طبیعي بادونو ښه سم صفا کړی وو.

شاوخوا د شولو پټي وو، ماته د خپل یار سلیمان یوه یوه خبره رایادېدله.

او د هغې په هره خبره به مې زړه خوړ، یو وخت تشو بولو ونیوم، له موټره راکیوتم.

خپل ضرورت مې رفع کړ.

هر کله چې بېرته موټر ته وروختم، نو موټر یو څه دروند وو.

په هاغومره پښه ورکولو نه ته، لکه څومره چې مې مخکې ورکوله، بس یو رقم مې موټر روان کړ.

تر یو څه مزل کولو وروسته مې یو څه پس پس هم تر غوږه شول.

د ویرې ماحول په جامو کې ځای نه راکاوه، بس هڅې مې له ځان سره وویل:

چې تر هر ځای پورې ځئ، رسوم مو مګر ما سره به کار نلرئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د یو څه وخت وروسته راته یو لوی کلي پر مخ راغی، مخې ته مې یو څه کوچیان ودریدل.

ویل یې:

راځئ دلته شپه تېره کړئ، بیا به ځئ زه ورکېوتم.

خیمې یې وهلې وې، او د هرې خیمې مخې ته یو څه اور لګیدلی وو.

یو څه ها خوا ترې بیا څاروي ولاړ وو.

ښکلی ځای وو، ماته هم خوب راغلی وو، بس دوی چې کوم ځای راخودلی وو.

همالته ویده شوم، یو وخت مې د مخ پوستکی لمر وسوځاوه، چې راپاڅېدم.چو

نه هم کومه خیمه وه، او نه هم کوم بل څه وو.

زما سر ته هم تیږه ایښې وه، خو ښه وو، موټر مې پخپل ځای ولاړ وو.

زه تر اوسه نه یم پوه شوی چې هاغه څه کیسه وه، مګر په هر حال زه بیا هم خپل موټر ته کښېناستم.

او یو ځل بیا مې حرکت پیل کړ.

تر یو څه مزل وروسته کابل ته راورسېدم، د کابل په آرزان قیمت کې راته زما خور ملګری ساحل د اول نه ناست وو.

روغبې مو سره وکړ، خپل اطاق ته یې بوتلم، یو څه آرام مې وکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ماښام مهال کې له اطاق څخه راووتو.

ساحل هم د ننگرهار وو، او لکه زما په څېر هغه هم مسافر وو.

په کابل کې یې یو نامتو هوټل ته بوتلم، یخه یخني وه.

موټر مو د هوټل څخه بهر د موټرونو په تم ځای کې ودراوه.

ما سره داسې څه نه وو، چې د یخنۍ مشکل پرې حل کړم.

په هر حال یو وخت مې د موټر شاتنۍ برخه کې یو پټو اچولی وو.

اوس چې مې ولید، هماغسې لا ایښی وو.

پټو مې له موټر څخه راښکته کړ، او له ځانه مې تاو کړ.

سخت یخ باد وو، او د ونو زېړې شوې وچې پاڼې یې په هوا کې تاوولې.

دې هوټل درې څلور منزله درلودل، او موږ یې هم په دریم منزل کې د خوراک لپاره کښېنستلو.

یو څه تروه کباب او د قهوې پیشنهاد یې ورکړ.

کباب یې تازه پاخه کړل، پدې یخه هوا کې ورڅخه دود خاته.

او گرمه قهوه یې هم راوړه.

په کبابو مو لږ څه لیمو وزبیخه، لدې ځایه د کابل ښار او د ټولو کورونو له کوره بیرون لږیدلي څراغونه ښکاریدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه پوهیږم، خو ډاکټران وايي، په داسې یو ځای کې چې ستاسې ذهن آرامه وي، تاسې به ډوډۍ هم ډېره وخورۍ.

او هاضمه به مو ډیر ښه کار وکړي.

په هر حال شپه وه، دا شپه مې له ملګري سره په کابل کې تېره کړه.

او په سبا ترې زه د ننګرهار پر لور راوخوځېدم، تور فلډر کې ښه وو، هوا هم ښه وه.

او بخارۍ مې هم پکې لګولې وه.

شکر ښه په آرامه آرامۍ سره په ماهیپر راکېوتم.

یو ځل بیا راته سلیمان رایاد شو، سلیمان د غزني ولایت وو.

فکر ته مې هڅې راغلل، چې کورنۍ ته به یې څوک ورغلي وي او کنه.

موټر مې یوې غاړې ته ودراوه، او خپل ټیم ته مې زنګ وواهه.

هغوی وویل:

چې مشرانو ته یې دا مسؤلیت سپارلی، ځکه په ټیم کې هیڅا هم نشول کولای چې د یو مړي کورنۍ ته ووایي:

چې ستاسې هغه نیازبین ځوی چې تاسې ډیر په مینه مینه رالوی کړی وو.

هغه نیازبین ځوی مو خپل روح د وطن په دفاع کې حق ته وسپاره.

(c) ketabton.com: The Digital Library

او موږ سره يې اوس هيڅ هڅوکی هم نشته.

په هر حال يو ځل بيا مې موټر چالان کړ، او په ډېر لږ وخت کې ننګرهار ته راورسېدم.

کور ته راغلم، نيلاب او بچو سره مې روغبړ وکړ.

کشر ځوی مې راته وويل:

بابا ماته يو ځو روپۍ پکار دي.

زما په سترګو کې اوښکې ډنډ شوې، هڅې خداوندي مې زړه ته ګيله ودرېده.

نيلاب راته وويل:

خير دی هلکان دي، يو څه ورکه پکار به يې وي.

ته خو هڅې هم بيرون هر ډول مستي په پيسو کوې، او د خپلو زامنو او ماشومانو هيڅ کيسه کې نه يې.

هلکانو ته مې په بنده خوله پيسې ورکړې، او د خپلې ګيلې اظهار مې هيڅ چاته هم کولای نشو.

يو څه وخت وروسته مې کور ته مور راغله، مور مې د کشر ورور سره اوسېده.

کوم لمسي به ورته زما د راتګ ويلي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځکه يې نو ځان راورساوه، زه هم ورپسې ورکيوتم، او له لاسه مې ونيوه.

خوا کې راسره کښيناستله، راته يې وويل:

ځويه!

څه خبره ده، خفه ښکارې.

ورته مې وويل:

ابۍ!

دا ژوند څومره سخت دی، ته به د خپلو بچو او هيواد لپاره ځان قربانوې، مگر دوی به وايې، چې مزې دې وکړې.

مور مې راته وويل:

خير دی بچيه!

ځان پرې کوڼ کړه، ژوند خو که سخت نه وای، پيل به يې په ژړا نه کېده.

له مور څخه مې لاسونه تاو کړل، او په ژړغوني غږ مې ورته وويل:

خير دی ابۍ!

دا ژوند ډير سخت دی، ما دې سخت ژوند ته هيڅکله هم يوازې مه پريږده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له جیبه مې یو سل ګون نوټ راوویست، ابۍ ته مې ونیو، نیلاب رامخته شوه.

ویل یې:

ولې ستا د مور نه لکه دا بچې ډیر مهم وو.

هغوی ته دې پنځه پنځه سوه افغانۍ ورکړې، او مور ته دې له جیبه خالي د سلو نوټ راوباسه.

پوره پنځه سوه مور ته هم ورکړه.

خو مور مې ورته وویل:

د خاوند مخ کې څوک بې ادبي نکوي، ګناهګاریږې.

زما مور واقعاً چې زما په کور کې له حورې څخه کمه نه وه.

ما ورته وویل:

بس مورې همدلته اوسېږه، خیر دی، زموږ ماشومان به هم درسره خوشحاله وي.

او ته به هم یو څه راحت وې.

خو ویې ویل:

نه بچیه! تاسې سره ډېره واوسېدم، تاسې اوس یو ځای ته ورسیدئ، هغه کشر ورور دې هم باید یوځای ته ورسیږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا به راشم.

مور مې ولاړه.

مگر هغه پوهانو ښه ویلي دي، چې د مور په څېر ډاکټر په هیڅ ځای کې هم نشته.

چې په خپلو دوه درې خبرو سره دې رغوي.

ورځ په کلار کلار خپل ځای شپې ته پرېـــــــخود.

او مور هم د خوب لپاره پریوتلو، تر څو خپل اصطراحت وکړو.

ویده شوم،

د شپې مې خوب کې ولیدل، چې سلیمان ښه خوشحاله دی.

او په ښکلو باغونو او طبیعي ځایونو کې گرځي.

چې له خوبه راپاڅېدم، په مخ مې نرۍ نرۍ خوله راماته وه.

د هارون مور ته مې وویل:

تر څو یو گیلاس د څښلو اوبه راکړي.

اوبه مې وڅښلې، یو څه آرام شوم، مگر د خوشحالۍ احساس مې وکړ.

ځکه د سختو تېرولو وروسته ورته الله تعالی تر ټولو ښه ثمره ورکړه.

د همدې ورځې په سبا مې ولیدل، چې په فیسبوک کې یو ناول ډیر پورته کیږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ناځوانه انجلۍ په نوم، ما هم پرې کليک وکړ.

د ليکوال نوم يې سيدادريس سادات وو، کوم چې ما ورسره د درونتې په کمر کې ليدلي وو.

ما هغه وپېژانده، په کتاب کې يې نمبر ليکل شوی وو، لومړی مې ټول ناول ولوست، او بيا مې ورته مسيج وکړ.

اسلام عليکم سادات صاحب

فکر کووم، سادات انلاين نه وو.

ما نستونې رابله وهل تر څو اودس او لمونځ اداء کړم.

د ماښام وخت وو، لمونځ مې اداء کړ.

بيرته چې موبايل ته راغلم، د سلام ځواب راغی.

د سلام کلام وروسته مې ورته ځان معرفي کړ.

هغه ډير زيات خوښ شو، او د دوهم ځل ليدنې او پاتې کيسې د اوريدلو لپاره ډير زيات ليواله وو.

دا چې زه هم ننگرهار کې وم، نو ومې غوښتل تر څو د سادات وخوا ته ورشم.

خو دا وخت هم شپه ناوخته وه.

او له سادات سره مې سبا د ورځې څلور بجې ماذديگر وعده وکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې انشالله سره به کینؤ.

مگر ځای معلوم نه وو، ما ورته د خپل کور دعوت ورکړ، مگر هغه وویل:

نا دوهمه برخه به هم په هماغه پوسته کې راته وایې.

کومه پوسته کې چې دې اول ځل راته کیسه کړې وه.

او دا یې هم وویل:

چې زه خپل هاغه ټول ملگري هم درولم، کومو چې دا کیسه اوریدلې وه.

تر څو له دوهمې برخې یې هم دوستان هماغه رقم خوند واخلي.

او خاصکر دا ځل حکمت هم ستاسې د کیسې اوریدلو ته ډیر زیات لیواله دی.

دا شپه هم پخیر او خیریت سره تیره شوه.

په سبا یې سادات سره د ملگرو ماته پخپل وخت په هماغه ټاکلې پوسته کې ناست وو.

زه هم ورغلم، او تر ډیر زیات وخت وروسته له سادات او ملگرو سره یې مخ شوم.

یوه شیبه کښیناستؤ، سادات له ځانه سره تیار چای، ممپلي، بادام او پسته هر څه راوړي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

او ما ورته پاتې شوې کیسه داسې شروع کړه.

هر کله چې زه له دې ځایه د نیلاب په طرف روان شوم، نو په لاره کې غلو ونیوم.

ما سره هیڅ هم نه وو، ځکه نو یې پنځه سوه افغانۍ راته په جیب کې کېښودې.

زه یې پدې خیګنه هیڅ پوه نشوم.

امکان لري، زړه به یې راباندې خوږ شوی وي.

خو نا دا د خدای کرم دی زه چې په هر ځای کې یم، شکر بند نه راځم.

په هغې ورځ هم راسره هیڅ نه وو.

ځکه نو خدای راته دغه لیاره جوړه کړه.

زه بیرته په موټر کې کښېناستم، نیلاب راته په موبایل کې د کابل آدرس راکړی وو.

زه هم کابل ته ورپسې راغلم.

هغې راته ویلي وو، چې د کابل په شهرنو سړک کې د هغه کور دی، او زه باید هلته ورشم.

ما په کابل کې له آرزان قیمت څخه تر شهرنو پورې شخصي موټر کرایه کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له آرزان قیمت څخه و دې موټر کې کښیناستم.

دې کرولا تر شهرنو پورې راورسولم، داسې د شپې یوولس بجې به وې.

په شهرنو کې یو هوټل والا ته ودرېدم.

د آم خوندور جوس او یو څه کباب مې ورسره وخوړل.

ماته د نیلاب کور معلوم نه وو.

خو راغلی وم، ښه وو، نیلاب راته موبایل کې د یو ځای نوم خودلی وو.

د هغه ځای نوم گل بهار سنټر وو.

ویلي یې وو، د همدې مارکیټ په خوا کې داودزی پلازه کې مې کور دی.

زه همالته ورغلم، د شپې ناوخته وو.

هره خوا خاموشه خاموشي وه، د وزارت خارجه و مخې ته درې څلور پولیس ولاړ وو.

یو څو شیبې ورسره کښیناستم، خپل ځان مې ورسره معرفي کړ.

عسکر د میدان وردگو ؤؤ، دا چې په میدان کې ما هم جهاد کړی وو، نو ټولو سره مو ښه وپیژندل، دوي نوي راغلي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د جهاد پر وخت دوي په کلي کې وو، او په هغه وخت کې ډيرو زړورو عسکرو هم جنگ ته زړه نه ښه کاوه.

ځکه چې مرگ وو، او بيا د نړۍ ځلويښتو سترو طاقتونو ته ماتې ورکول وو.

دا ډيره سخته وه، مگر ما سره بله ليار نه وه.

زما له ژونده زړه تور وو، ځکه دلته پاتې وم.

خير په هر حال دا مهال مې مطلب دا وو، تر څو لدې عسکرو څخه د نيلاب د کور معلومات وکړم.

لدې عسکرو سره په لگه شيبه کې ډير زيات بلد شوم.

په آخر کې مې ترې د هغه کس د کور پوښتنه وکړه:

کوم چې راته نيلاب خوولی وو.

د هغه نوم حاجي ببرک وو.

هغوی وويل:

ستا له هغه سره څه کار دی؟

دا مهال عسکرو راته کور وخود، زه هم وروان شوم.

هغوی راباندې غږ وکړ.

خير شه، د هغه خاوند خو په وردگو کې د فتحې پر مهال مړ شوی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وویل:

دا څه وایې؟

خپل یو مشر ته یې غږ وکړ، هغه مشر یې په جګړو کې ونده اخیستې وه.

هر کله چې ما د دوی مشر ولید، نو ومې پېژانده.

ما او هغه یوځای د میدان په جنګ کې برخه اخیستې وه.

ښه کلکه غېږه مې ورکړه.

تر ډېر وخت وروسته مې دغه ځوان ولید.

هغه په سنګر کې ډېر زیات تکړه وو، او چې د کومې پوستې د نیولو تکل به یې وکړ.

روغه ترې نه وته، د هغه نوم یعقوب وو.

هغه وخت زموږ مشرانو کې هم حسابېده، خیر موږ خو خپل مشر درلود.

خو د دوی په ولایت کې دی هم زموږ مشر وو.

تر روغبڼ وروسته مې ورڅخه د دغې ببرک حاجي ببرک په اړه وپوښتل، د هغه تر سترګو اوښکې وبهېدلې، او ویې ویل:

حاجي ببرک هغه سړی وو، کوم چې امریکانو په ډرون الوتکه د غره پر سر د فتحې نه درې ورځې مخکې وویشت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغه مولوي خبره بیا په ټولو عسکرو کې خوره شوه، او هیڅوک به هم په میدان کې د غره پر سر او په ښکاره نه ګرځېدل.

ځکه نو ما یې هم کیسه اوریدلې وه.

یعقوب ته مې ټوله کیسه صفا صفا وکړه، هغه هم راسره څو عسکر ملګري کړل.

تر څو کور ته یې ورشم، هر کله چې کور ته ورغلم، بیخي روح رانه وتی وو.

ماته دا معلومات نه وو، چې هغه ژوندۍ ده.

بیا د هغې نه وروسته راته د دې معلومات هم نه وو.

چې هغه د یو سړي سره ځانته اوسیږي.

هر کله چې مې یې د کور ټالۍ ورووهله، لږ څه ورته تم شوم.

مګر څوک رانغی، عسکرو وویل:

شپه ناوخته ده، په زوره زوره یې ووهه.

ما ورته وویل:

نه!

هغه به ویده وي.

هغې یې په خوب کې مه ورانوۍ، په کلاره یې باید ورووهم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دروازه مې يو ځل بيا ورټک ټک کړه، دا ځل يو دولس کلن ماشوم راووت.

او ويې ويل:

کاکا جانه څه خبره ده.

ووايې.

له ما خبرې هيرې شوې، دا مهال مې هيڅ هم نلرل، چې دې ماشوم ته يې ووايم.

له شانه يو عسکر ماشوم ته ورغبرگه کړه:

مور ته دې غږ وکړه، او ورته ووايه چې د پوليسو قومندان درسره کار لري.

ماشوم ولاړ، لگه شيبه نه وه وتې چې بېرته راغی.

او ويې ويل:

کاکا جانه!

خير دی، مور به تاسې ته سبا د کور کرايه درکړو.

مور مې په کوټه کې بيده ده، نه غواړم، چې هغه يو ځل بيا خوابدې ووينم.

ماته خندا راغله، د دولسو کالو ماشوم او دومره زيرکتيا! دا صرف د نيلاب اولاد کيدای شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه ماشوم ته په ګونډو کښیناستم، د هغه سترګې مکمل نیلاب ته تللې وې.
ورته مې وویل:
بچکه ته مه خفه کېږه، زه راغلم، انشاالله تر دې وروسته بدې هیڅکله هم مور خوابدې ونه ویني.
اوس ورشه او مور دې راویښه کړه.
ماشوم وویل:
ریښتیا؟
چې داسې ده، دادی اوس ورغلم.
ماشوم ولاړ، او پر ما دغه څو لنډې شیبې لکه د کال تیرېدې.
ما تر څوارلسو کالو ورسته له نیلاب سره لیده کاته کول.
ځکه نو د هغې لیدو ته بې اندازې زیات لېواله وم.
یو وخت مې ولیدل، چې یوه سپینه پیغله په تکه توره شپه کې لکه د سپین څراغ زموږ و خواته راروانه وه.
هر کله چې زموږ خواته رانږدې شوه، ما د هغې په ځان شیندل شوي عطر وپېژندل.
هغه د یو قدم په فاصله کې چپ لاسته تاوه شوه، او په دیوال لګیدلې پټن یې ووهله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کور لویه لاره رڼا شوه، زما سترګې د لګیدلې څراغ په شغلو و سوځیدې.

سترګو ته مې لاس ونیو.

هر کله چې مې حالت معتدل شو، په کلار کلار مې تر مخ لاسونه لیرې کړل.

د هغې خوله وازه وه، په سترګو کې یې پخوانۍ د مینې او غرور ولولې پاتې نه وې.

غومبرې یې په کلار کلار غونج کړ، خوله یې بنده کړه.

د میرویس د ویلو کوښښ یې کاوه، مګر د میم څخه مخکې نشوه تلای.

هغه زما غیږې ته راپریوته.

او ما هم ترې لاسونه تاو کړل، وخت خو د داسې کار نه وو.

ځکه عسکر ولاړ وو، خو په هر حال له عسکرو سره مې کیسه خلاصه کړه.

عسکر و خپل ځای ته ولاړل، او ما د نیلاب سره تر ډېر وخت وروسته ولیدل.

ما نیلاب ته وویل:

نیلاب زه خو ستا په لیدو او د ژوند په خبریدو، ځکه حیران شوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې زه خبر شوی وم، ته مړه شوې يې.

مګر ته زما په ليدو ولې دومره حيرانه شوې؟

هغې وويل:

ماته هم ويل شوي وو.

چې ته مړ شوی يې.

ځکه مې ببرک سره واده ته غاړه کېښوده.

خير دا يو تصادف وو، د همدې ورځې په سبا مې د دولت په ذريعه د دې کور کرايه ورختمه کړه.

او ما او نيلاب ننګرهار ته د تللو تکل وکړ.

همدلته مو د پوستې په قومندان يعقوب باندې ځانته نکاح وتړله.

ټولو عسکرو د خوشحالۍ ډزې وکړې.

او موږ پخير د ننګرهار پر لور حرکت وکړ.

په ننګرهار کې مې زړې مورکۍ او کشر ورور ته د اول نه ويلي وو.

تر څو د واده مراسم ونيسي.

مور مې راسره نه منله، مګر يو رقم مې رضا کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوي هم د واده لپاره ډېر ښه تیاری ونیو، ما هم نیلاب عرایشګاه ته بوتله، او ښه ښکلی سینګار یې ورته وکړ.

د هغې ځامن مې هم له ځانه سره روان کړي وو.

نیلاب له خوښۍ نه په جامو کې نه ځاییده.

مور د خپل ژوند سختې شیبې تیرې کړې وې.

او خپل راتلونکی مو ډېر خوږ ترسیماوه، او همداسې وه هم!

زما په واده کې زما ټولو ملګرو ګډون وکړ.

دا چې مور د ننګرهار وو، نو په ننګرهار کې دا رواج وو، چې لرې او نږدې ټول خپلوان واده ته راځي.

بس هغه یوه ورځ وي، بیرون په کلي کې ډولونه او اتڼونه وو.

دننه په کور کې مې ورور مولوي صاحب راغوښتی وو.

او زموږ نکاح یې تړله.

ټولو خلکو ښه ډېر اتڼونه وکړل، هر کله چې زه ورووتم.

نو زه یې هم میدان ته کړم، بس خدای دې معافي وکړي.

ښه سم د زړه براس مو پکې وباسه.

او د واده په اخیرې شیبو کې کوټې ته ننوتم.

په کوټه کې نیلاب هر څه سم کړي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مگر هغې د ناویانو په څیر خوي نکاوه، ما ورته وویل:

ماته دا ارزښت نلري، چې ته راته ځان یوه واده شوې پیغله وخایې.

پدې سره زه هم خفه کیږم

او ته هم خفه کیږې، راځه چې نوی ژوند پیل کړو.

او نوی کور ودان کړو،

ما له نیلاب سره پوره دوه کاله ښه په خوښۍ سره تېر کړل.

یوه څو ورځې مخکې مې موبایل ته زنګ راغی، ومې کتل نا بلده وو.

زړه نازړه مې وچت کړ.

چا خبرې نه کولې، ما ورته سلام وکړ.

د مقابل له لوري ځواب راغی، بې وفا د نیلاب په غم کې دې یلدا هېره کړه؟

مگر شکر اوس خو پیدا شوه.

خیر دی اوس خو یلدا هم لږه لږه یادوه.

په ما رپ ولګېد، ما ویل تاسې څوک؟

ویل یې:

زه یلدا یم، ستا پخوانۍ مینه کاش چې ما ته نه وای پریـــخی.

افســوس!

(c) ketabton.com: The Digital Library

خیر د بدو په بدل کې مې بیرته درسره ښه هم وکړل.

ستا یلدا تاته پیدا شوه.

دا ټول ماته دعا کوه.

نور یې موبایل بند شو، دا وخت مې له سادات څخه پوښتنه وکړه.

هغه موسکی شو، او داسې یې وویل:

په هغه شپه له موږ څخه زموږ ملګری حکمت نه وو خفه شوی، بلکې دا زموږ پلان وو.

تر څو ستا کیسه واورو،

ټول ملګري صرف دومره خبر وو، چې سادات د میرویس کیسه لیکي.

ځکه یې کیسه اوري.

خو نه داسې نه وه، سادات له یلدا څخه پوره پنځوس لکه افغانۍ اخیستې وې.

ترڅو ورک شوي مینان سره یو ځای کړي.

سادات په دې کې دوه ګټې لیدلې وې، هم به پیسې واخلي، او هم به یې دوه مینان سره یو ځای کړي وي.

د پوستې ناست ټول ملګري ایله اوس پوه شول، چې اصلي کیسه څه وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مگر حمزه له قومندان میرویس څخه وپوښتل، قومندان صاحب تاسې اوس هم کومه پوسته کې یاست؟

میرویس وویل:

نه وراره زه اوس مهال د ماین پاکۍ په برخه کې له حکومت سره کار کووم.

شکر پدې کې تنخوا هم لږ څه ډېره ده، او بل کوم کار چې د مرگ سره لوبې نه وي، هغه ماته خوند نه راکوي.

او دلته په پوسته کې پاتې کېدل راته د ډېرو کمزورو خلکو کار ښکاره شو.

ځکه نو ماین پاکۍ ته ولاړم.

مگر هغه ځای له فکره ډېر سخت وو، ځکه مخامخ جنگ کې که سړی ولگیږي.

نو روغ ترې وتلای شي، او هم دومره زیات آثر نلري.

ځکه پردي ویشتی یې، مگر چې ښه پوهیږي.

چې ماین خراب شو، او دربادنې والوزی، د دې درد بیا بلها زیات درد وي.

په همدې ورځ سادات له یلدا سره هم وغږولم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې خپله پخوانۍ مینه یو ځل بیا را ژوندۍ کړې وه، له هغه سره چې کوم هلک وو، هغه یې له یاده وباسلی وو.

او لدې کیسې تر اورېدلو وروسته سادات بیا تشویق کړم.

تر څو په یلدا پسې ورشم.

او هغه هم د خپل کور میرمن جوړه کړم.

پدې ورځ یو ځل بیا لکه د پخوا په څېر سادات خپل ننګرهار ته روان شو،

او زه هم پدې تکل روان شوم، تر څو خپله اصلي مینه یو ځل بیا وګورم.

د پنجشیر په غرونو یو ځل بیا دوره ووهم، له هاغه ځایه هاغه پخواني خوندونه یو ځل بیا واخلم.

پای

دریمه برخه انشاالله ډېر ژر.......

زما فیسبوک ایډي درسره تعقیب کړئ، انشاالله دریمه برخه یې هم درته نشرووم.

که چیرې په غربیزه بڼه غواړئ ناولونه واورئ، نو یوټیوب کې یې زه سیدادریس سادات درته له SADAT TV څخه نشروم، ضرور یې وګورئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

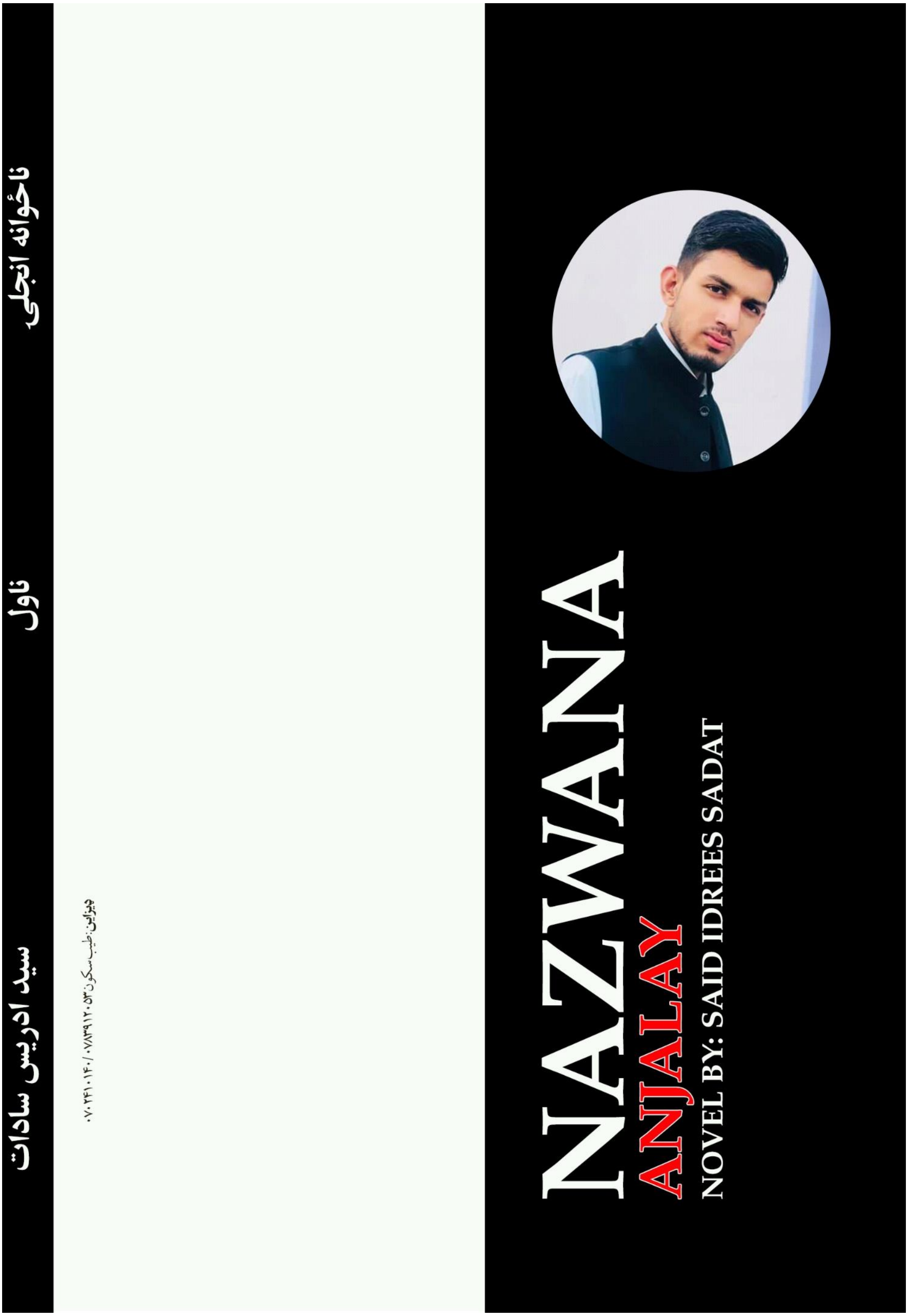

(c) ketabton.com: The Digital Library

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library